

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Lord Syster

genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 974

DE JUWEELN VAN DEN MAHARADSCHA.

20 cent

Als een panter sloop hij naar de tusschendeur, het dolkmes in de opgeheven hand.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL, LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM.
Exploitant voor België H. JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.

NIEUWE SERIE

De Juweelen van den Maharadscha.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

**Zie vooral ook de speciale
aanbieding op bladzijde 32.
Vijf romans cadeau!**

HOOFDSTUK I.

EEN JUWEELLEN-MANIAK.

Er werd in de laatste maanden te Londen gedanst op een wijze die zonder voorbeeld was in de geschiedenis des lands.

Een ware danswoede scheen de bevolking te bevangen.

Overal waar maar eenige vierkante meters vloer beschikbaar waren werd onmidde ijk een dansclub in het leven geroepen of een ondernemend man legde er beslag op, plaatste in een hoek, of desnoods in den gang een rammelenden piano met een pianist er voor, die ternauwernood een toonladder kon spelen, en plaatste een ander, liefst een neger, in een afgedragen livrei beneden aan de deur ten einde aanslusting binnen te lokken.

En daar had de man weinig moeite mee, want al lag de geïmproviseerde danszaal ook op de vijfde verdieping, zoo trokken ze dichte scharen de trappen op, voor zoover er geen lift aanwezig was.

Nimmer waren er zoo veel dansavondjes gegeven en nooit had men daarop zoo lang en

onvermoeibaar gedanst als in dien tijd.

In de cabarets werd thans in hoofdzaak gedanst, niet alleen door de beroepsdansers op het tooneel, maar ook in de nevenzalen.

Het leek wel alsof uit iedere openstaande deur de klanken van een Tango of van een Jazz naar buiten klonken.

Zeer velen waren door de dansziekte aangetast, jong en oud, gezonden en gebrekkigen, en zelfs deed het verhaal de ronde dat in een ziekenhuis in het centrum der stad alle verpleegsters waren aangetast, en dat men zelfs de zwaarzielen met geweld moest beletten uit hun bedden te komen en te gaan dansen, toen er voor de deur een groot Italiaansch orgel stilhield dat een vroolijk wijsje deed hooren.

Maar nergens vierde dans zooveel triomphen als in de buurt van Soho, waar zich een groot aantal nachtcafés en cabarets bevinden.

Daar zweeg de muziek geen oogenblik, en als de muzikanten uitgeput waren dan werden zij eenvoudig door anderen vervangen. Zoo

werkten zij in twee of drie ploegen en zij konden ook evenveel verdienen als zijzelfen maar wilden, want er was nog nooit zulk een vraag geweest naar musici.

Wie maar een jaar vioolles had gehad, nam zijn instrument onder den arm, wandelde naar den eigenaar van een dansgelegenheid en kon er zeker van zijn dat hij vijf minuten later was aangenomen tegen een groote gage.

Honderden die dertig jaar en ouder waren geworden, zonder ooit een vinger op de toetsen te hebben gezet, holden naar een piano-onderwijzer en wilden nog in allerijl pianoles nemen.

En wat de dansleeraren betreft — zij lieten zich met goud betalen voor een kwartiertje onderricht in de edele danskunst, zooals die destijds gehuldigd werd en in hun wachtkamer verdrongen zich letterlijk — en de dienstmeisjes werden omgekocht door — rijke klanten, die zich aldus de voorkeur wilden verzekeren.

In een groot gebouw van Soho was reeds eenige jaren een Skating-Ring aangelegd, die dadelijk veel succes had, maar den laatsten tijd moeilijke oogenblikken doorleefde, totdat de Gérant van de onderneming op het lumineuze denkbeeld kwam op de groote oppervlakte der kunstmatige ijsbaan een planken vloer te laten leggen, waar men op de eene helft rolschaatsen kon rijden en op de andere kon dansen.

Hij huurde een orkestje van acht man, plaatste groote advertenties in de baden, stuurde een aantal Sandwich-men met reclameborden de straat op, en nog dienzelfden avond werd de Skating-Ring als het ware bestormd.

De gérant sloeg de prijzen onmiddellijk op en daardoor kwam er wat verandering in het gehalte van het publiek, maar verminderen deed het zeker niet!

Integendeel, de gelukkige exploitant was al spoedig genoodzaakt ook andere zalen van het gebouw aan hun oorspronkelijke bestemming, namelijk om er te vergaderen, te onttrekken.

Er kwam daar een eigenaardig publiek, voor een groot gedeelte bestaande uit rijke parvenus met hun wettige of onwettige echtgenooten, pronkend met haar juweelen, en in vrij gewaagde toiletten gestoken.

Zij werden bij dozijnen tegelijk in prachtige auto's aangevoerd, die luid toeterend weder wegreden.

Omstreeks twaalf uur in den nacht bevonden zich in de grootste danszaal een tweetal heeren, die vol belangstelling het drukke gewoel gade sloegen.

Zij waren gezeten op een soort lage gaanderij, omstreeks een meter boven den dansvloer gelegen, en waartoe een breede trap van drie treden toegang gaf, die langs drie wanden van de zaal doorliep.

Op deze gaanderij waren drie rijen tafeltjes geplaatst, waarvan de eerste uit den aard der zaak het meest gezocht was, want daar had men een onbelemmerd uitzicht op de zaal, waar de dansende paren zich schijnbaar onvermoeibaar bewogen.

Deze beide heeren waren John Raffles en zijn trouwe vriend Charles Brand.

Niet lang geleden had de Groote Onbekende een zijner grootste avonturen met succes beëindigd, door den groothandelaar Albert Kettle voor een bedrag van twee millioen pond sterling armer te maken.

Raffles was voornemens dit reusachtige bedrag zoo goed als geheel te besteden aan de stichting van een tuindorp ten behoeve van oude arbeiders, die daar tegen betaling van een zeer gering bedrag de rest van hun dagen in onbezorgden rust zouden kunnen slijten.

Natuurlijk was er geen sprake van, dat hij dit onder zijn eigen naam zou doen!

Maar in de Cromwell Street woonde een zekere Lord William Aberdeen, die identiek was met den langgezochten Gentleman-Inbreker, en van dezen filantroop konden de Londenaars een dergelijke weldaad wel verwachten!

En nu wilde Raffles eenige dagen een welverdiende rust genieten.

In den vooravond was hij met Charles Brand naar den schouwburg geweest, en de avond was zoo schoon dat zij besloten hadden een wandeling te maken en zoo waren zij naar Soho gedwaald, waar Charles den wensch te kennen gaf eens een kijkje te nemen in „Metropole”, de dansgelegenheid waarvan wij zooeven een beschrijving gaven. Het was er toen reeds zeer vóó, maar toevallig stonden er juist een paar personen op, om heen te gaan, wier plaatsen de beide vrienden aanstonds innamen.

Wel maakte de kellner bezwaren en verklaarde dat men bij hem reeds beslag op het tafeltje had gelegd, maar een pond sterling hem door Charles in de hand gedrukt, legde hem aanstonds het zwijgen op.

Raffles bestelde een flesch wijn, en nu konden de twee mannen op hun gemak naar het dansen kijken.

Zij hadden een kwartier gezeten, toen Raffles glimlachend zeide:

— Als je soms lust gevoelt om ook aan dit

zonderlinge vermaak deel te nemen, en je ontdekt er een vrouwelijke kennis, laat je dan door mij volstrekt niet weerhouden! Ik zal je plaats wel beschermen!

— De zaak is.... zeide Charles aarzelend.

— De zaak is, dat je al een kwartier zit te popelen om je beenen in een knoop te leggen, en de dame tegenover je hetzelfde te zien doen, vulde Raffles den zin aan. Ga maar gerust hoor, ik wacht hier wel.

Charles was reeds opgesprongen, knikte Raffles vroolijk toe en het duurde niet lang of hij had een jong meisje ontdekt, waarmede hij niet lang geleden had kennis gemaakt. Hij trad buigend op haar toe, maar toen hij voor haar stond en het woord tot haar wilde richten, kwam er op hetzelfde oogenblik een jonge man van omstreeks dertigjarigen leeftijd misschien ietsouder, met een olijfkleurig gelaat, een kleinen zwarten baard en gitzwart haar toelopen, die in vloeiend Engelsch maar met een vreemd accent, de jonge dame toesprak.

Hij was in rok gekleed, en onmiddellijk vielen Charles de diamanten op welke hij droeg.

In zijn overhemd zaten twee groote knopen, zijn manchetknopen waren twee kolossale robijnen, en zelfs het zwarte lint van zijn horloge was bestikt met kleine diamantjes.

De jonge dame scheen een oogenblik in verwarring te zijn en richtte zich toen tot Charles met de opmerking:

— Ik hoop dat ge mij zult verontschuldigen, mijnheer Brand, maar ik had den Prins mijn woord reeds gegeven, ik zal echter heel graag den volgenden dans voor U reserveeren.

— Daar reken ik op! gaf Charles ten antwoord.

Het volgend oogenblik had de man met de diamanten, dien Charles met den titel „Prins” had hooren aanspreken, het jonge meisje tegen zich aangeklemd en verdween nu met haar in het gewoel der dansers.

Maar Charles wilde dansen en daarom sprak hij eenvoudig een dame aan die hij nooit van te voren gezien had en noodigde haar uit.

Wanneer zoo iets een jaar of tien geleden gebeurd was zou er hoogstwaarschijnlijk een groot spektakel zijn ontstaan, want dat een Engelschman een dame ten dans zou noodigen aan wie hij niet van te voren was voorgesteld — en dat was iets ondenkbaars.

Maar de tijden waren veranderd en wat toen een grove beleediging geweest zou zijn was nu iets zeer gewoon geworden.

Bovendien had de danswoede voor goed een

einde gemaakt aan al dezen omslag want niemand gunde zich den tijd, eerst een wederzijdschen vriend te zoeken, die hem aan een danseres zou voorstellen, en zoo draaide Charles dan ook spoedig in het rond met een dame die hij niet kende, en waarschijnlijk over vijf minuten zou verlaten om haar nooit weder terug te zien.

De dans eindigde, de muziek zweeg eenige oogenblikken, de man met de diamanten maakte een buiging voor zijn dame en Charles trad aanstonds op haar toe.

Hij bleef zich nog ongeveer een half uur aan het dansvermaak overgeven en zocht toen Raffles weder op, die eenige moeite had gehad den stoel van den jongen man vrij te houden.

Raffles keek Charles glimlachend aan en vroeg:

— Heb je je vermaakt?

— Ja, ik kom er rond voor uit, dat ik de moderne dansen gezelliger vind dan den eeuwigen wals, hoe fraai die ook mag zijn.

— Maar mij dunkt, dat het zwaar werk is, Charles. Ik geloof dat houthakken minder inspannend werk is?

— In het begin zeker, als men er nog goed op moet letten, hoe men zijn voeten moet zetten, maar zoodra men daaraan gewend is, valt het niet moeilijker dan een gewone wals en ik voor mij vind het zeker veel sierlijker.

— Apropos — heb je dien man gezien, die je je eerste danseres voor den neus wegkaapte?

— Ja zeker! — een opvallend type — hij had iets Oostersch over zich en sprak met een vreemd accent.

— Dat wil ik wel gelooven — want hij is ook inderdaad een Oosterling! Weet je wie hij is?

— Neen, maar mijn danseres sprak hem aan met den titel van Prins.

— Ja — zoo is het ook. Die man is een oostersch prins. Hij is een zoon van den regeerenden Maharadscha van Valpur — en zoogenaamd voor zijn studie — hier in Engeland.

Charles wendde den blik naar den prins, die juist weder voorbij kwam dansen.

— Wat doet hij dan nu hier? vroeg hij.

— Hij is als één van de onnutte jongelui, zich den tijd doodend alleen met vermaak.

— Met zijn jonge vrouw, tenminste ik meen mij te herinneren dat hij getrouwd is.

— Neen, die heeft hij daar achter gelaten! Maar daarentegen kwam hij hier met een vracht juweelen, zooals men wel zelden bij elkaar

gezien heeft. Natuurlijk met het doel om ze hier in veiligheid te brengen, want het gist nogal hevig in z'n vaderland. Ik durf niet zeggen of hij niet voornemens is geweest naar zijn jonge vrouw terug te keeren, zoodra hij zijn kostbare juweelen in veiligheid heeft gebracht, maar het schijnt hem hier nogal te bevallen.

— Nu, ik heb al een staaltje van dat fraais gezien! hernam Charles lachend, zijn overhemd zit er vol van!

— Ja, dat is een zwak van onzen Prins, hernam Raffles, de man loopt waar hij maar kan met zijn kostbare steenen te koop!

— Waar bevinden zich die diamanten op dit oogenblik?

— Hij heeft ze ter bewaring gegeven aan een juwelier in de buurt van het Victoriastation, Baker geheeten.

Charles dacht even na en sprak:

— Ja, nu herinner ik mij er iets van! De waarde van zijn diamanten werd op ongeveer 80.000 pond geschat.

— En ik ben er zeker van dat die schatting veel te laag was, Charles, zeide Raffles zachtjes. Maar hoe dan ook — het is een mooi bedrag en zeker wel de moeite waard om er zich wat inspanning voor te getroosten!

Charles keek Raffles doordringend aan en hernam op zachten toon:

— Wat ben je voornemens?

— Ik ben een groot liefhebber van diamanten Charles — vooral als zij ten gelde kunnen worden gemaakt en ik zie volstrekt niet in wat die man, die hier te Londen den tijd doodslaat met dansen en paardrijden, met zooveel diamanten moet doen, kortom — hij moet er mij een deel van afstaan!

Ziet U, dat de etikette der DUBBEL verpakking
recht geven op Kunstkleurenfoto's van Filmsterren in fraaie lijst?
Vraagt Uw winkelier of den fabrikant de voorwaarden

HOOFDSTUK II.

RAFFLES MAAKT TOEBEREIDSELEN.

Charles Brand kwam al spoedig tot de ontdekking dat hij zich vergist had, als hij soms mocht hebben gedacht dat Raffles na zijn laatsten grooten slag geruimen tijd werkeloos zou blijven.

Integendeel, hij zette zich aanstonds met energie aan het werk, nu hij eenmaal een nieuw plan bedacht had.

Reeds den dag, volgende op het bezoek aan de „Metropol” begon Raffles zijn netten te spannen.

Hij deed onderzoek naar het verblijf van den Prins en vernam al spoedig dat deze de eerste verdieping bewoonde van een fraai huis aan de New Bondstreet, een der breedste straten van de Oxfordstreet en welke hij met groote weelde had laten inrichten.

De woning bestond uit een zestal vertrekken die alleen met grooten smaak waren ingericht.

Het bleek dat hij drie Aziatische bedienden had meegebracht en te Londen een Engelschen Buttler in dienst had genomen die met zijn vroegeren meester jarenlang in Engelsch Indië is geweest en voldoende op de hoogte van de vreemde gebruiken.

De prins voerde geheel en al het leven van een jonggezel en verkeerde in de hoogste kringen, waarop zijn titel hem aanspraak gaf.

Hij hield er een paar auto's op na en twee rijpaarden.

Maar zijn grootste vermaak schenen hem zijn kostbare juweelen op te leveren.

Hij sloeg bijna geen dag over, zonder zich naar Baker, den Juwelier te laten rijden en daar zijn prachtige diamanten, robijnen, turkooizen en safieren te bewonderen.

Twee dagen nadat Charles den Prins voor het eerst gezien had vond hij op zijn schrijftafel een uitnoodiging aan het adres van Lord William Aberdeen, om in gezelschap van zijn secretaris aanwezig te zijn op het gecostumeerde bal, door Gravin Chelmsford in haar pracht huis aan Holland Park Avenue te geven.

Met de uitnoodiging in de hand trad hij het ruime werkvertrek van Raffles binnen.

— Ik heb hier een uitnoodiging voor een

costuumfeest bij Gravin Chelmsford, denk je er gebruik van te maken?

— Om alles wat je lief is, neen Charles, riep Raffles verschrikt uit. De Gravin is een onmogelijk mensch; ijdel en coquet ondanks haar vijftig jaren, dom en boordevol ouderwetsche vooroordeelen! Bovendien houd ik niet bijzonder van die soort festiviteiten. Werp de uitnoodiging maar in de prullemand, als ik je verzoeken mag.

Charles wilde de fraai geplacarde kaart reeds wegwerpen, toen Raffles hem met een gebaar weerhield.

— Wacht eens een oogenblik, zei hij.

Hij stond op, zocht even in een stapel oude dagbladen en nam er een nummer van de Westminster Gazet uit. Hij zocht er even in en hernam toen:

— Ik kom op mijn besluit terug — wij gaan er heen!

— Ik vind het goed — maar mag ik weten waarom je zoo plotseling op je besluit terug komt?

— Zeker. Ik heb hier een lijstje van de invitees, en daarop komt ook onzen prins voor! Het is van belang, dat we den man wat van nabij bestudeeren en hem in het oog houden.

— Dus ik kan antwoorden dat wij de uitnoodiging „met genoegen zullen aannemen”?

— Met of zonder genoegen — wij zullen er heen gaan! Voor wanneer is die harlikeinade?

— Over drie dagen!

Gedurende den tijd, die er nog moest verlopen voor het costuumfeest plaats had, kregen Raffles en Charles den Prins nog herhaalde malen te zien.

Nu eens was het in den schouwburg of in den circus, dan weder in Hyde-Park.

De prins scheen zeer gevoelig te zijn voor vrouwelijk schoon, want men zag hem in gezelschap nu eens van deze dan weder van gene beroepsschoonheid en de jonge man scheen geheel en al vergeten te zijn dat er ergens in Indië nog een jonge vrouw was, die op zijn terugkeer wachtte.

Zoo naderde de avond waarop het met

spanning verbeide costumfeest zou plaats hebben.

Charles had een fraai Riddercostuum uit het begin van de zestiende eeuw gekozen, maar Raffles wilde zich bepalen tot een eenvoudige domino van zware paarse zijde.

Omstreeks negen uur bracht Henderson, de trouwe chauffeur van zijn Lordschap de twee mannen met de groote blauwgelakte Limousine naar het paleisachtig huis van Gravin Chelmsford, aan Holland Park Avenue, op den hoek van Port'and Road gelegen.

Het was een rit van bijna drie kwartier, langs niet minder dan vijf parken, het park van Sint James, Green Park, Hyde Park, Kensington Garden, en Holland Park.

Het reusachtige huis was van onder tot boven verlicht en er kwamen nog herhaaldelijk automobielen aanrijden die gecostumeerde gasten voor de vorstelijke persistule afzetten.

Een rijkelijk gegalloneerde knecht, met een lange vergulde staf gewapend, kwam de portiers openen, en dan zagen de nieuwsgierigen, die voor het huis te hoop waren geloopt, even een glimp van een kostbaar zijden of fluweelen gewaad, een Romeinsch-Keizer-costuum, een geestig herderinnepakje uit den tijd van Marie Antoinette, een blinkend ridderharnas of een wijd clownsgewaad.

Raffles en Charles bonden hun maskers voor, na in de vestibule hun overgoed in de daartoe ingerichte vestiaire te hebben gedeponereerd.

Het feest was reeds in vollen gang, toen zij de groote spiegelzaal binnentraden, waar de gastvrouw, in een met paarsen bestikt costuum genaamd „Fille de Madame Angot” gestoken, de gasten ontving.

Misschien paste dit gewaad, met de geheel open zijkant, waardoor het been in tricof gestoken, te zien kwam, niet geheel en al bij den rijpen leeftijd van de gravin, maar zij scheen er zich zeer wel in thuis te gevoelen.

Zij stak Raffles en Charels met een nuffig gebaar de hand toe, welke de beide vrienden naar behooren kusten, zooals het in den tijd van Madame Angot gebruikelijk was.

Gravin Chelmsford was gehuwd, maar haar echtgenoot werd algemeen als een quantité négligeable beschouwd, en ook nu stond hij een weinig terzijde, gekleed in het costuum van een Romeinsch Senator, waarvan zelfs zijn beste vrienden niet zouden kunnen zeggen dat het hem flatteerde.

Graaf Chelmsford was klein met een te groot

volkomen kaal hoofd en de gouden band, welke hij om het voorhoofd droeg, deed dat hoofd zeer veel gelijken op een paaschei, zooals men die wel met chocolade en andere lekkernijen vult.

Zijn magere armen waren tot aan de ellebogen bloot en ook om zijn polsen waren gouden banden bevestigd. De wijde toga hing in plooiën van zijn schonkige schouders en zijn groote voeten waren met sandalen geschoeid.

De Senator was uiterst sterk bijziende, en zoo was hij wel genoodzaakt een gouden lorgnet te dragen, hetgeen aan zijn uiterlijk als ouden Romein natuurlijk niet ten goede kwam.

Men danste reeds hier en daar bij de tonen van een orkestje, dat op een verhooring had plaats genomen en half verscholen was achter eenige bakken met palmen.

De zaal was gedecoreerd bij wijze van een Lusthof, in Moorschen stijl met donkerbruine zuilen, omwikkeld met bloemfestoenen, booggaanderijen en hier en daar stonden torens met kanteelen, en nabootsingen van kleine tempels.

De godheid waaraan men daar offerde heette Bachus, want men schonk daar champagne en anders niets.

Daar de gastvrouw van te voren den aard der versiering had bekend gemaakt, waren er zeer vele gasten verschenen in Moorsch of Arabisch gewaad, de dames in prachtige zijden gewaden met wijde pantalons en muiltjes van marokijnleder zonder kakken en opgekrulde punten.

Bezien vanaf de gaanderij, waartoe een monumentale trap toegang gaf, en die langs drie wanden van de zaal liep, leverde het gewoel van al deze prachtige costuums een waarlijk schitterenden aanblik op.

Maar eensklaps richtten zich aller oogen naar de deur, waar zoeven twee gasten waren binnen getreden, een heer en een dame, die klaarblijkelijk bij elkander hoorden.

Er ging als een zucht van verbazing en bewondering door de zaal — en met rede! want de man die zoeven was binnengekomen, schitterde als was hij een wandelende zon!

Hij was gekleed als een Indisch Prins in een gewaad van witte zijde.

Een soort overkleed rijkte hem tot op de knieën en de pantalon, nauw om het benedenste gedeelte van de beenen sluitend was boven de enkels toegesnoerd.

De voeten staken in schoenen van wit leder, waarvan de punten omhoog wezen.

Op het hoofd droeg de man een witten tulband, kunstig gewonden, waarop een prachtige reigerveer pronkte.

Maar niet het costuum zelf trok in de eerste plaats de aandacht.

Dat waren de juweelen, waarmede het letterlijk overladen was!

De naden van het overkleed waren bestikt met robijnen, waarvan de grootte varieerde tusschen die van een erwt, en die van een duivenei, de kraag, de mouw, de opslagen en de voorzijde van het kleed droegen een kring van schitterende diamanten.

Deze zelfde juweelen waren ook op de schouders gestikt en langs de achternaad van de mouw.

De reigerveer was bevestigd met een diamant van buitengewone grootte, omgeven met een ring van parels.

Tot zelfs op de gekruiste riemen van de witlederen schoenen waren juweelen gehecht. Prachtige safieren van zeldzamen glans.

Ten overvloed droeg de pas aangekomen gast aan een keten van smaragden een gouden plaat ter grootte en in den vorm van een dessertbord op de borst, die geheel bezet was met juweelen van verschillende soort. Topasen, karbonkels, maansteenen, diamanten, enz....

Een oogenblik bleef hij op den drempel van de deur staan, als om te genieten van den indruk dien hij te weeg bracht en schreed toen trotsch als een pauw de zaal verder binnen.

De persoon van de vrouw die hem vergezelde droeg het gewaad van een Oostersche prinses, dat haar vorstelijke gestalte op zijn fraaist deed uitkomen.

Het was werkelijk een schoon paar, al kon men dan ook hun gelaatstreken niet zien, daar zij evenals de andere gasten gemaskerd waren.

Maar toch wist iedereen, wie daar was binnengekomen en de naam van den Mararadscha ging fluisterend van mond tot mond.

Ook omtrent de persoon van de vrouw die hem vergezelde verkeerde men niet lang in twijfel, het was Gravin Olga Biridof, een russische, die een paar weken geleden te Londen was aangekomen en daar aanstonds gastvrij ontvangen was, niet alléén door de Russische kolonie, maar ook door de Engelsche groote wereld.

Zij was op een bal op de Russische legatie, voorgesteld aan haar vorstelijken metgezel en sedert dat oogenblik zag men hen vaak samen, nu eens in de Opera dan weder op een wandelrit.

Ook Raffles en Charles die juist de trap naar de gaanderij wilden beklimmen wendden hun

blikken naar de binnentredenden.

En de jonge man hoorde tot zijn verwondering dat zijn vriend binnensmonds een vloek smoorde.

— Ben je uit je humeur? vroeg hij verwonderd, bevalt het costuum van den Prins je niet?

— Het bevalt mij integendeel al te goed en ik maak mij er zelfs een verwijt van, niet vooruit te hebben geweten dat de Prins hier zijn geheele bezit aan diamanten kwam uitstellen. Als ik dat had kunnen vermoeden, zou ik bijtijds mijn maatregelen hebben kunnen nemen en dien man van die kostbare steenen ontlasten.

— Hij heeft natuurlijk de andere gasten willen verrassen, gaf Charles te kennen.

— Natuurlijk, en dat neem ik hem juist zoo kwalijk! Er zijn verrassingen waar ik niet van houd, hernam Raffles, ik vind het zeer tactvol van dien Prins als je mijn meening wilt weten.

— De man ziet er uit als een wandelende juweelenwinkel, zei Charles hoofdschuddend.

— Ja hij draagt daar zeker voor 100.000 pond aan het lijf, en de koers van de diamant is nog niet gedaald, naar ik weet!

De prins en zijn dame waren intusschen onder de gasten opgenomen en een oogenblik later zag men hem met zijn dame door de zaal walsen.

Raffles en Charles hadden nu de gaanderij bereikt en sloegen vandaar het bonte gewoel aan hun voeten gade.

— Is dat niet Gravin Biridof, die in het gezelschap van onzen Prins is? vroeg Charles na eenige oogenblikken.

— Ik zou het je niet kunnen zeggen, mijn jongen, want ik heb haar nog nooit van dichtbij gezien!

— Dan moet je je haasten om die schade in te halen, want zij is werkelijk zeer schoon.

— Het is misschien een ouderwetsche opvatting van mij, bromde Raffles, maar ik zou het van dien Prins wel zoo sympathiek vinden, als hij wat minder den grooten trom roerde en hier den grooten Hans uithing, nu zijn jonge vrouw daarginds in Indië zit.

— Ja, dat staat mij ook niet aan! viel Charles hem bij. Als ik in zijn plaats was, zou ik liever al die diamanten verkoopen, waar hij nu zoo mee pronkt, als dat noodig zou zijn om zijn vrouw uit de handen van de opstandelingen te bevrijden.

Op het oogenblik scheen de prins daar volstrekt niet aan te denken, want hij danste er

lustig op los, nu eera met deze dan weder met gene dame, en zijn schitterend costuum viel overal het eerst in het oog.

Snel verstreek de tijd en ook Charles had reeds verscheidene dansen medegedaan.

Raffles, ofschoon een voortreffelijk danser, had zich bepaald tot een enkelen dans'en daartoe was hij nog half en half gedwongen door de bevallige dochter van den Franschen Gezant, die in een allerliefst Pierrettecostuum was gestoken.

Het uur van het démasqué naderde.

Dadelijk daarop zou het souper plaats vinden en vervolgens zou er opnieuw gedanst worden. „Tot er de dood op volgt”, zooals Raffles grimmig zeide.

Nu sloeg de klok twaalf uur, in luide gongslagen en onder luid gejuich had het démasqué plaats.

Raffles en Charles zouden beiden aan het souper plaats nemen en op het oogenblik dat de maskers werden afgedaan, bevonden zij zich in de buurt van het orkest-podium terwijl gravin Olga Biridof en de Prins zich toevallig op eenige passen afstands bevonden.

Charles wilde Raffles op een aardig costuum opmerkzaam maken, en trok hem aan den mouw van zijn domino.

Raffles scheen echter volstrekt niet op te letten en toen de jonge man naar hem opzag bemerkte hij dat de blikken van den gentleman-inbreker strak gevestigd waren op het gelaat van de schoone Russin.

— Waar kijk je zoo naar? vroeg Charles verbaasd. trekt de schoonheid van Gravin Olga jou dus ook?

— Minder haar schoonheid, dan wel heur haar.

— Ja, het is prachtig rosblond haar, de echte Russische keur!

— Het is best mogelijk, dat artiesten het moo vinden, gaf Raffles droogjes te kennen, maar echt is het in geen geval het is geverfd!

Charles uitte een zachten kreet van verbazing, die in het feestgedruisch verloren ging en keek Raffles met groote oogen aan.

— Ge'nof je dat werkelijk? vroeg hij toen.

— Iij ben er zeker van

— Ik wist niet, dat het gewoonte van Russische Gravinnen was om zich het haar te verven en ik meende, dat alléén actrices en voorts demimondaines dit deden

— Wat je daar zegt is volkomen juist, Charles maar die dame daar ginds is ook in het geheel geen Russische gravin.

Charles wierp Raffles een blik vol ongelooftoe, en zeide

— Je maakt er zeker maar een grapje mee?

— Ik denk er niet aan. Kijk haar maar eens goed aan en zeg mij dan maar eens of je haar niet herkent, maar doe het zoo onopvallend mogelijk, want dat zou mijn plannen in de war kunnen werpen.

Schijnbaar naar iets anders kijkend, nam Charles de vrouw die in gezelschap van den prins was, aandachtig op, maar na eenige oogenblikken wendde hij zich weder tot Raffles en zeide:

— Misschien heb ik een siecht geheugen voor gezichten, maar ik kan mij de gelaatstreken van die vrouw niet meer herinneren.

— Ik neem het je niet kwalijk, Charles, het valt mij daar te binnen, dat je die vrouw maar een kort oogenblik te zien hebt gekregen, tijdens een avontuur bijna twee jaren geleden, dat mij wel eens het leven had kunnen kosten. Kom, ik wil je niet langer in onzekerheid laten, die zoogenaamde gravin Olga Biridof is niemand ander dan Marthe Delaunoy de minnares van één der voornaamste handlangers van Prof. Nicholson, den Chef van het Genootschap van den Gouden Sleutel, die omstreeks een jaar geleden zijn misdadig leven aan de galg heeft geboet.

— Maar — maar die vrouw had zwart haar, Edward, stamelde Charles, die zijn ooren niet vertrouwde.

— Dat is ook zoo — en omdat zij nu rosblond is heeft ze heur haar geverfd, hernam Raffles lakoniek.

— Ben je volkomen zeker, van wat je daar zegt, Edward? vroeg Charles, die nog lang niet overtuigd scheen en de vrouw van terzijde opnam.

— Ik twijfelde, toen zij nog gemaskerd was, ofschoon de bijzondere lijn van haar kin en van haar hals mij bekend voorkwam, maar toen zij haar masker afdeed, wist ik het zeker! antwoordde Raffles.

— Maar is die vrouw dan krankzinnig, dat ze zich hier in deze zaal waagt?

— Wat praat je toch? Wie zou haar hier herkennen behalve wij tweeën? En hoe kan zij weten, wie ik werkelijk ben? ging Raffles eenigszins ongeduldig voort, zij is tot dusverre nog steeds aan de justitie ontkomen en ik ben er van overtuigd, dat zij zich volkomen veilig waant.

— Maar als ze zich voor een Russin uitgeeft, hoe staat het dan met de Russische taal?

— Marthe Delaunoy spreekt even vlot En-

gelsch als Fransch, Duitsch, Spaansch en Russisch, zij heeft jarenlang in de respectievelijke landen gewoond, maar bovendien er bestaat geen enkel middel zoo goed om een vreemde taal te leeren als een minnaar te nemen, die ze als landstaal gebruikt, en dat heeft Marthe Delaunoy trouw gedaan!

— En wat is dan haar doe met het spelen van deze rol?

Raffles schudde medelijdend het hoofd:

— Ik heb het altijd gezegd, dan het dansen van Jazz en Tango vernielend op de hersencellen werkt, zeide hij toen. Je moet in een staat van kindschheid verkeeren om mij die vraag te stellen, terwijl er een met juweelen behangen man ons bijna de oogen verblindt, natuurlijk heeft zij het op zijn juweelen voorzien.

— Ja, als die vrouw werkelijk is die jij meent, dan was het een domme vraag! bekende Charles.

— Ik zal me wel even zekerheid gaan verschaffen, zeide Raffles op zachten toon. Ga naar het buffet en wacht mij daar — ik ben direct weer bij je en zonder het antwoord van den jongen man af te wachten knikte Raffles hem toe en verwijderde zich.

Hij begaf zich naar een zijzaal, waar een koud buffet was aangericht voor degenen, die niet aan het souper zouden deelnemen en wachtte daar de terugkomst van Raffles af.

Hij behoefde nog geen kwartier te wachten, want toen zag hij de hooge gestalte van den Grooten Onbekende in de deuropening verschijnen en op zich toe komen.

— Welnu? vroeg hij nieuwsgierig, zoodra Raffles onder het bereik van zijn stem was

— Welnu, het is zooals ik dacht. Zij heeft het haar geveerd. Het is wel degelijk Marthe Delaunoy!!

PUBLICITEIT

Thans worden uitgereikt: Mary Pickford, Betty Balfour, Claire Windsor en Constance Talmadge

Andere volgen

HOOFDSTUK III.

DE VERDWENEN DIAMANT.

Charles dacht een oogenblik na en zeide toen :
— Moet de prins nu dadelijk gewaarschuwd worden ?

— Dat zal ik zeker doen als het noodig is ! antwoordde Raffles. Ik kan natuurlijk geen kapers op de kust velen en ga nu mede, want ik wil hem niet uit het oog verliezen — wie weet doet zich nog wel de gelegenheid voor hem nog dezen nacht te plukken !

— Waar zij bij is ?

— O, er zijn wel middelen om haar weg te krijgen.

De beide vrienden begaven zich weder naar de balzaal waar het nu vrij wat minder druk was, want een deel der gasten had zich reeds naar de groote schitterend verlichte eetzaal begeven, waar het souper stond aangericht.

Maar plotseling scheen er eenige verwarring onder de gasten te ontstaan. Er gingen kreten van verontwaardiging en schrik op vooral in de buurt van den prins en zijn danseres.

Charles ging er nieuwsgierig op af, terwijl hij Raffles meetrok.

Zij passeerden een paar gasten met verschrikt gelaat die riepen :

— Waar is gravin Chelmsfort ? — Waar is Gravin Chelmsfort ?

— Wat is er toch te doen, vroeg Charles terwijl hij een jong mensch dat hem bekend was bij den arm greep.

— Iets zeer ernstigs, Mijnheer Brand, de prins en Gravin Biridof missen ieder een fraaien diamant !

— Dat komt er van als men zich met zulk een uitstalling te midden van een kleine achthonderd gasten begeeft, zeide Raffles schouderophalend.

De twee vrienden waren nu dicht in de nabijheid van den Prins, die bleek van woede stond te tieren en zich blijkbaar verbeeldde dat hij zich nog onder z'n ondergeschikten in z'n land bevond, terwijl Gravin Biridof met bleek gelaat en dicht opeengeknepen lippen woedend om zich heen keek.

Maar daar kwam reeds de gastvrouw aan-

snellen uitermate overstuur, en met beide handen haar sleep ophoudend.

— Wat is er toch te doen ? riep zij wanhopig, is het waar Prins, dat gij één Uwer diamanten mist ?

— Ja, gravin ! gij kunt zelf de plek zien waar de diamant aangenaaid is geweest, riep deze, en in zijn woede klonk zijn vreemd accent sterker dan ooit.

De gravin sloeg de handen verbijsterd van schrik in één en weeklaagde :

— O, wat spijt mij het, en dat dit juist in mijn huis moest voorvallen, was het een kostbare steen, Prins ?

— Dat zou ik meenen, gravin ! hier op mijn andere mouw ziet gij den tweeling, het was een diamant van zuiver water en zeker 200 pond waard.

Nu wendde de gastvrouw zich tot de metgezellin van den prins :

— Vermist gij ook een diamant ?

— Inderdaad, gravin, antwoordde de jonge vrouw, terwijl zij zenuwachtig met haar halsketen van gouden dukaten speelde, ik erken echter dat het verlies niet zoo bijzonder groot is, het was maar een kleine steen !

— Mag ik weten of gij den diamant reeds lang vermist ?

— Nog geen tien minuten geleden ontdekte ik het verlies, maar ik kan niet zeggen wanneer de steen mij ontroofd is, antwoordde de prins.

Er ontstond een broeiend stilzwijgen en de gasten begonnen elkander reeds wantrouwend aan te zien.

Iedereen begreep echter, dat het niet zou aangaan alle gasten aan den lijve te onderzoeken, want al had de diefstal pas een half uur geleden plaats gehad dan zou de dief gelegenheid te over hebben gehad zich met den roof uit de voeten te maken.

De prins scheen dit zelf ook in te zien, althans hij bromde woedend iets voor zich heen en wendde zich toen tot zijn metgezellin, met wie hij snel eenige woorden wisselde.

Het voorval had een onaangename indruk

gemaakt en vele gasten verlieten eerder het feest dan zij voornemens waren geweest.

Ook Raffles trok Charles even bij den mouw en zeide op zachten toon :

— Kom, wij zullen gaan !

— Nu reeds ? En het souper ?

— Heb je dan zoo'n honger ?

— Dat niet, maar na het souper wordt er weer gedanst.

— Dan stel je het dansen maar uit ! Wij moeten aan het werk. De stemming is er toch uit, nu die schitterende ezel in meer dan een opzicht zich heeft laten bestelen !

— Wat valt er te werken ?

— Dat zul je aanstonds wel zien ! De prins is ook vertrokken, omhangen met zijn fortuin aan diamanten. Denk je soms dat ik hem alleen laat gaan in gezelschap van die avonturierster, dat ijverige lid der bende der Raven, opdat de buit haar in handen zal vallen ? Neen, neen, daar denk ik niet aan. Kom spoedig mee !

De twee vrienden verlieten de danszaal zonder dat men al te veel acht op hen sloeg en kwamen juist in de vestibule toen de Prins en zijn metgezellin zich hun overgoed lieten brengen.

Raffles en Charles kregen hun pelsen en traden naar buiten, juist toen de prins nog altijd vergezeld door de schoone vrouw in een zeer fraai gelakte auto plaats namen.

Hoewel zij er hun best toe deden konden zij niet hooren welk adres de prins aan zijn chauffeur opgaf.

— Hij zal nu wel naar zijn huis terugkeeren, mompelde Charles terwijl Raffles naar een huurauto uitkeek.

— Dat denk ik ook, en dat noem ik voor hem zeer gevaarlijk, nu wij weten wie die zoogenaamde Russische Gravin is, kwam Raffles, wie weet wat hem daar in zijn huis wacht, wij moeten bij de pinken zijn !

Hij snelde de treden van het breede bordes van de deur af terwijl hij Charles met zich mede trok en een juist voorbij rijdenden chauffeur wenkte.

Hij opende het portier, en riep tegelijkertijd den chauffeur op gedempten toon toe :

— Rijd die groote donkerblauwe Limousine achterna en verlies haar geen seconde uit het oog maar kom niet te dicht bij, een goede fooi als je je werk naar behooren verricht !

De chauffeur tikte aan zijn pet en op hetzelfde oogenblik schoot de auto vooruit.

De wagen reed geruimen tijd langs Holland Park Avenue, en de chauffeur had de snelheid

van zijn wagen eenigen tijd moeten opvoeren, om de prachtige limousine niet uit het oog te verliezen.

In bijna rechte lijn ging het over de High Street, Rochester Gate, Bayswater-Road, en tenslotte de Oxfordstreet in.

Maar tot verwondering van Raffles zoowel als Charles sloeg de limousine de New Rondstreet niet in, maar reed er voorbij en vervolgde zijn weg langs Holborn Viaduct, New Gate street, en Chiep Side.

Met gloeiende verbazing hadden Raffles en Charles dit waargenomen.

Eindelijk sprak de jonge man :

— Misschien gaat zij wel naar hare woning !

— Dat zou mij nog het minst van alles aanstaan, want die woning kan wel eens een ware muizenval zijn !

Maar plotseling stond de auto stil.

Raffles keek door de voorruit. Ook de limousine had gestopt.

— Waar zijn wij hier ergens ? vroeg Charles fluisterend.

— In Fenchurch street ! antwoordde Raffles en nu geloof ik dat ik al licht begin te zien.

— Hoe zoo ?

— Wel, in deze straat woont Baker de juwelier die de juweelen van den prins bewaart ! Kijk — er brandt licht in zijn winkel. Charles keek op zijn beurt naar buiten, en zag dat Raffles goed gezien had.

Juist stapte de prins uit en klapte het portier dicht — zijn metgezellin bleef dus zeker op hem wachten.

Men scheen hem in den juwelierswinkel zeker te verwachten, want nadat hij op de schiel gedrukt had werd het ijzeren hek dat den ingang afsloot geopend en daarop verdween hij uit het gezicht.

Er verlieden ongeveer twintig minuten, daarop keerde hij weder terug, opende het portier van van zijn auto en stapte in.

De vrouw daarbinnen scheen geduldig te hebben gewacht, de auto kwam weder in beweging, en de chauffeur van de huurauto moest snel en handig een zijstraat insturen, want de donkerblauwe limousine draaide om en reed denzelfden weg terug.

De achtervolging begon opnieuw, en ongeveer een half uur later was de New Bondstreet weder bereikt.

Ditmaal sloeg de groote blauwe auto deze straat echter in, om even later stil te staan voor een fraai huis, op welks tweede verdieping nog een raam verlicht was ; als de beide mannen

in de huurauto soms gedacht hadden dat de prins en zijn metgezellin beiden zouden uitstijgen, dan hadden zij zich vergist. Want hij kwam alleen uit den wagen, zeide iets tegen den chauffeur, bracht de hand aan den tulband die nog steeds zijn hoofd bedekte, en stapte op de deur van het huis toe, welke hij met den deursleutel opende.

Hij ging er binnen juist toen de blauwe limousine weder wegreed.

De chauffeur van de huurauto wilde de vervolging opnieuw beginnen maar Raffles tikte tegen het voorruit, liet het portierraam zakken, boog zich naar buiten en zeide :

— Breng ons maar naar de Cromwell-Street.

De chauffeur liet zijn auto omkeeren, en Raffles trok het raampje weder dicht.

Hij liet zich in de kussens vallen.

— Onze vriend is zeker een weinig wantrouwend, en dat is ook geen wonder als men op zulk een deftig feest een diamant van groote waarde kwijtraakt, zeide Raffles.

— Daar valt mij iets in! sprak Charles. Zouden die diamanten alle wel echt zijn?

— O ja, daar kun je zeker van zijn, mijn jongen. Ik weet het zeer nauwkeurig.

— Hoe zoo? Heb je ze dan van zoo dicht bij gezien?

— Van heel dicht bij —, en dat kun jij ook, want ik heb er een bij mij.

Charles keek Raffles sprakeloos aan en stotterde :

— Wat zeg je? Een diamant van den prins?

— Ja Charles, hij miste er immers een!

— Dus — — — — — die heb jij...?

In plaats van te antwoorden lichtte Raffles zijn voet op, schroefde een hak van een zijner schoenen los, — en uit de opening rolden twee diamanten op de mat, die op den vloer van de huurauto lag.

Raffles raapte ze op, en legde ze naast elkaar op den palm van zijn hand, terwijl hij Charles glimlachend aankeek.

— Wel, wat zeg je daar wel van? vroeg hij.

— Ik weet niet wat ik er van zeggen moet, antwoordde Charles. Je hebt dus van den korten tijd van je afwezigheid toen je de kleur van het haar van de Gravin Olga ging onderzoeken gebruik gemaakt om hen beiden een diamant te ontrooven?

— Ja, mijn jongen lief, het ging zeer eenvoudig, en het kostte mij weinig moeite, want er was juist een groot gedrang en met een eenvoudig zakschaartje kon ik gemakkelijk de zilverdraden doorknippen waarmede de

diamanten op het goed waren gezet.

— Maar het doel Edward, — het doel! drong Charles aan.

— Louter nieuwsgierigheid, mijn jongen! Ik wilde evenzeer als jij zelf weten of de diamanten echt waren — en het beste middel om dat te onderzoeken was, er mij een paar toe te eigenen!

— En heeft je onderzoek je bevredigd?

— Het onderzoek heeft mijn vermoeden slechts bevestigd, de diamant van den prins is van het zuiverste water en die van de nagemaakte gravin... is ook nagemaakt.

— Wel, dat is de eigenaardigste zaak, welke ik nog beleefd heb! riep Charles en jij stond daar maar zoo rustig bij toen de Prins zijn diamant vermiste!

— Wat had ik dan moeten doen, had ik mij op de borst moeten slaan en dramatisch uitroepen: „Vrees niet, Prins, ik heb de steenen in de hak van mijn schoen”, zou jij dat soms, gedaan hebben?

— Dat niet, maar ik geloof niet, dat ik er zoo rustig bij had blijven staan.

— Louter een kwestie van zelfbeheersching, — beste Charles!

— Nu de diamanten weder in de safe van den juwelier liggen, geef je het plan toch zeker op? wilde Charles weten.

— Ik zie niet in, waarom! Ik heb deze eerste kans gemist, omdat ik niet wist wat onze man voornemens was, maar bij een volgende gelegenheid zal ik beter uit mijn oogen zien. Ik zal zijn juweelen nog wel eens weghalen om er opnieuw de Londenaren de oogen mee uit te steken, wees daar maar zeker van.

— Als Marthe Delaunoy je maar niet onder je duiven schiet, zoodat je achter het net vischt! riep Charles uit.

— Daar moet natuurlijk voor gewaakt worden en wij zullen die dame dan ook zoo streng mogelijk in het oog houden.

— Zou zij voor eigen rekening werken of in opdracht van de bende der Raven?

— Ik kan je daar geen antwoord op geven, want ik weet niet zeker of zij nog wel een lid der bende is, ofschoon ik het haast wel denk!

— Als het zoo is, zal voorzichtigheid geboden zijn! meende Charles, die schurken verstaan geen gekscheren, en als hier een complot is op gezet en zij ontdekken dat jij hen in de wielen rijdt, dan zou je leven in gevaar zijn.

Raffles haalde de schouders op.

— Zoover zal het wel niet komen. Op het oogenblik koestert die vrouw volstrekt geen wantrouwen!

— Dat is de vraag, Edward! Als ik in haar plaats was, zou ik in ieder geval het mijne denken van den diefstal van die twee diamanten!

— Zij kan niet anders denken dan dat een langvinger van de kans gebruik heeft gemaakt.

De beide vrienden spraken nog eenigen tijd over hetzelfde onderwerp voort tot dat de auto stilstond op den hoek van de Cromwell-Street. De twee vrienden stapten uit, Raffles betaalde den chauffeur een goede fooi en zond den man weg.

Te voet legden zij den kleinen afstand tot aan het heerenhuis af en het duurde niet lang of zij hadden ieder hun slaapkamer opgezocht en zich ter ruste begeven.

HOOFDSTUK IV.

DE WEDLOOP OM DE JUWEELEN.

Van dit oogenblik af wijdde Raffles al zijn aandacht aan zijn nieuwe onderneming en verschaftte zich zooveel mogelijk inlichtingen omtrent het doen en laten van den Prins, en tegelijkertijd peinsde hij over het beste middel om zijn plannen ten uitvoer te brengen. Een oogenblik had hij er over gedacht een oud en beproefd midde aan te wenden, en het uiterlijk van den prins aan te nemen, maar dat was in dit speciale geval onmogelijk, daar hij bijna een hoofd grooter was dan hij en deze groote, gitzwarte oogen had — het bedrog zou dus waarschijnlijk onmiddellijk worden bemerkt. Ook Charles met zijn helderblauwe oogen kon niet de plaats van den Prins innemen. Een voorzichtig ingesteld onderzoek had hem aange-toond dat de juweelen veilig waren opgeborgen in een der brandvrije safe's in de gewelven van den juwelierswinkel van meter dikke muren opgetrokken, en het zou zeker maanden duren, alvorens men zich onder den grond door, een toegang naar deze kluis zou hebben verschaft.

Maar toen deed er zich iets voor, hetgeen Raffles hoop gaf dat hij ook met minder groote middelen den buit wel zou kunnen binnenhalen.

Want, eenige mondaine bladen hadden het bericht gebracht, dat de Prins voornemens was over een week een groot feest in zijn woning te geven, hetwelk een geheel Oostersch karakter zou dragen, en waarop de genoodigden niet anders zouden mogen verschijnen dan gekleed als Indiers, Perzen, Turken en Armeniërs.

Met groote kosten zouden drie in éénlopende kamers door kunstenaars van naam in Oosterschen stijl worden ingericht, en reeds den dag, volgende op de publicatie van deze berichten, sprak geheel Londen over niets anders dan over het feest van den vorstelijken bezoeker.

Ook Raffles had het bericht gelezen en hij

kwam met het blad in de hand in de bibliotheekzaal, waar Charles bezig was een groot register bij te houden waarin hij een groot aantal dagbladknipsels plakte met den datum en den naam van het blad er boven vermeld.

— Ik geloof Charles dat het lot ons gunstig is! zeide Raffles.

— Wat is er dan?

— Onze prins geeft over acht dagen een groot Oostersch feest!

— Wat zou dat dan?

— Wel, het is duidelijk dat de man zich dan opnieuw zal behangen met zijn steenen. Wij moeten absoluut op dat feest aanwezig zijn.

— Misschien krijgen wij wel een uitnoodiging, meende Charles.

— Daar zullen we maar niet al te vast op rekenen, want ik ken den prins slechts zeer vluchtig!

— En ik om zoo te zeggen in het geheel niet! hernam Charles. Ik hoop echter dat wij, als vrienden van Gravin Chelmsfort...

— Nu, als die vriendschap ons bij hem moet introduceeren, riep Raffles spottend, het goede mensch kan er natuurlijk niets aan doen, maar hij zal zeker geen al te vriendelijke herinneringen aan haar bewaren.

— Dan kan ik niet goed inzien, hoe wij bij dat feest tegenwoordig zullen zijn!

Raffles was op een stoel bij de groote tafel in het midden gaan zitten en verzonk in gepeins.

Eindelijk hief hij het hoofd op en sprak.

— Ik wil je een paar mogelijkheden opnoemen! Ten eerste kunnen wij trachten als hulpbedienden te worden aangenomen, want al zou hij maar honderdvijftig gasten vragen, dan zou de prins met vier bedienden toch niet ver komen waarvan er bovendien nog drie in het geheel niet zijn afgericht om met het Engelsche pu-

blik uit de hoogste standen om te gaan! De tweede mogelijkheid is dat wij ons als journalisten presenteeren!

— Maar Edward, zooveel komen er nooit bij zulk een partij en die kennen elkander allen van aanzien!

— Wij zouden ons kunnen uitgeven voor correspondenden van een buitenlandsch blad die pas zijn aangesteld!

— Het blijft een gevaarlijke onderneming, want ook zoo iets is meestal onder de journalisten spoedig bekend! Heb je nog meer mogelijkheden?

— Den Butler oplichten, en zijn plaats innemen, hij is van mijn postuur en hij heeft grijze oogen.

Charles krabde zich achter het oor.

— Dat lijkt mij ook nog al gewaagd! Je zoudt dan eerst alle gewoonten van dien prins zeer nauwkeurig moeten kennen anders zou het natuurlijk opvallen wanneer je als zijn Butler domheden beging. En denk er om dat de tijd nog maar zeer kort is!

— Dan bedenken wij maar iets anders! Ik moet dien avond onder de gasten zijn!

— Kunnen we er niet gemaskerd naar toe gaan?

— Het is geen gemaskerd bal maar slechts een costuumfeest.

— Het zal zeer zeker moeilijk gaan om daar toegang te krijgen zonder van een toegangskaart te zijn voorzien.

— Het is natuurlijk te probeeren, maar daar mogen wij het niet op aan laten komen.

Charles maakte een moedeloos gebaar en hernam:

— Dan geef ik het op. Het lijkt mij ditmaal nogal vrij moeilijk!

— Niets is moeilijk voor den man die zich voorneemt te slagen, hernam Raffles met vaste stem.

Hij begon met afgemeten schreden de bibliotheekzaal op en neder te loopen terwijl een fijne rimpel dwars over zijn voorhoofd liep — voor Charles het onbedriegelijk bewijs dat Raffles met alle inspanning ergens over nadenkt, en dat hij zich vast had voorgenomen om een plan ten uitvoer te brengen hetwelk hij zich eenmaal in het hoofd had gesteld.

Plotseling stond hij voor Charles stil en riep uit:

— Ik geloof dat ik iets gevonden heb!

— Ik ben er benieuwd naar! liet Charles zich hooren.

— Nog altijd gaat onze man iederen dag naar

den Juwelier Baker in de Fenchurch street om naar zijn kostbare steenen te zien! Hij heeft daar een vast uur voor, en wel elf uur in den morgen! Somstijds laat zich door de zoogenaamde Gravin Biridof vergezellen, maar meestal is hij alleen, welnu, goed vermomd wil ik mij omstreeks dienzelfden tijd naar den juwelierswinkel begeven en daar zal ik dan wel gelegenheid vinden om wat nauwer met den Prins in aanraking te komen.

— Op welke wijze dan?

— Ik kan daar bijvoorbeeld komen om een ring of eenige juweelen te verkoopen en misschien bijt hij wel aan, die een groot liefhebber van diamanten is, en zoo zou er een zekere relatie tusschen ons ontstaan, vooral wanneer ik verklaar dat ik nog meer steenen te koop heb.

— Dan zal hij je beschouwen zooals de klant een winkelier beschouwt — en jij noodigt je kleermaker toch ook niet op een intiem feest uit?

— Ik kan mij immers voordoen als particulier, waarom zelfs niet als edelman; het komt tegenwoordig vaak voor dat verarmde edellieden hun juweelen op diskrete wijze aan den man brengen, bovendien heeft men mij gezegd, dat hij nog al erg nonchalant is wat de keuze van zijn vrienden en kennissen betreft het zou mij niets verwonderen, als ik, wanneer ik met een paar diamanten bij hem ben thuisgekomen, door hem wordt uitgenoodigd om hem te bewonderen in zijn met juweelen bezaaid costuum!

— Maar veronderstel dat hij dat niet doet?

— Luister eens Charles, ik heb je nog nimmer zoo veel tegenwerpingen hooren maken, hernam Raffles ongeduldig, als dat ook nog mocht mislukken, welnu, dan nemen wij het groote paardenmiddel aan, en dringen dien avond eenvoudig als ongenooide gasten het huis binnen. Heb je daar soms ook iets tegen in te brengen.

— Neen, Edward, antwoordde Charles glimlachend, dat is het eenige argument hetwelk ik niet kan bestrijden.

— Dan zijn we het gelukkig eindelijk eens geworden en nu ga ik aanstonds aan het werk.

Raffles raadpleegde zijn horloge en vervolgde:

— Ik heb nog juist den tijd om mijn uiterlijk te veranderen en naar Fenchurch street te rijden! Ik zal je wel niet meer zien, dus: tot vanmiddag!

De beide vrienden drukten elkander de hand, en Raffles verliet het vertrek.

Hij begaf zich naar zijn slaapkamer, sloot

de deur, opende het geheime vak in den muur, waarin zich een zeer groot aantal kleedingstukken bevond, die den naijver van ieder beroepsacteur zouden hebben opgewekt, trok een wandelcostuum aan, en zorgde er voor dat hij volstrekt niets bij zich had wat zijn identiteit als Lord Aberdeen zou kunnen verraden.

Hij legde de ringen af welke hij steeds droeg en schoof een paar andere aan zijn vinger, die eveneens uit het geheime vak te voorschijn kwamen.

Daarop koos hij uit een groote kartonnen doos een voortreffelijk gemaakte pruik van wit haar, zette ze op, liet nu ook zijn gelaat een geheele verandering ondergaan, en dit zoo snel en handig, dat hij binnen een half uur gereed was. Op een leitje dat aan den binnenkant van de deur van het geheime vak hing, teekende hij snel op wat hij aan zijn gelaat veranderd had ten einde later geen vergissingen te maken, als hij diezelfde vermomming nog eens zou moeten aanleggen.

Uit een juweelenkistje nam hij eenige ringen en geslepen brillanten, bekeek ze glimlachend, wikkelde ze in een stukje vloeipapier, en liet ze in zijn zak glijden.

Hij sloot het geheime vak weder, nam hoed en stok, zocht uit een doos in zijn toilettafel een visitekaartje en opende de deur weder.

Langs een dwarsgang en een zijtrap bereikte hij de tuindeur en stond even later op straat.

Een huurauto bracht hem naar de Fenchurch street, naar den juwelier Baker.

Hij stapte uit, zond den chauffeur weg, en wierp tersluiks een blik door het etalageglas in den winkel.

Er stond een oude dame met eerwaardig gelaat die met een der winkelbedienden in gesprek was, en zij was op het oogenblik de een ge klant.

Het was juist elf uur, toen Raffles den winkel binnentrad als een deftig bejaard heer.

De winkelbediende die hem had zien aankomen, wees hem beleefd een stoel aan en ze de :

— Mijnheer Baker is dadelijk tot Uw dienst. Mijnheer, hij is even in de safe.

— Ik heb geen haast, jonge man, ik heb in het geheel geen haast, zeide Raffles. De winkelbediende bemoeide zich weder met de oude dame en Raffles bleef geduldig wachten.

Er verliepen omstreeks tien minuten, en daarop kwam er een kleine kogelronde man te voorschijn met een joviaal gezicht, een gouden pince-nez op een klein neusje en een gezellig dik buikje.

Dat was de Heer William Baker, een der meest bekende juweliers in de straat die er een tiental had.

Hij was in gezelschap van een eenvoudig gekleed man met breede schouders en door-dringende oogen.

Zij wisselden op zachten toon eenige woorden, en daarop geleidde Bakker dezen man naar de deur, liet hem uit en keerde handenwrijvend naar de toonbank terug.

— Waarmede kan ik U van dienst zijn, mijnheer? zoo wendde hij zich tot Raffles terwijl hij op zijn toonen ging staan, om hem over de toonbank heen beter te kunnen aanzien.

Raffles had de hand in den zak gestoken en haalde er nu het papiertje met de juweelen uit.

Na een schuwen blik op de deftige dame te hebben geworpen, begon hij met zachte stem :

— De zaak is — ik kom helaas niets bij U koopen, mijnheer, want die tijden zijn voor mij voorbij! Ik heb hier eenige ringen en juweelen die aan mijn dochter toebehooren en zij heeft mij verzocht ze voor haar te verkoopen!

Raffles had het papiertje langzaam uitgevouwen, en Baker nam de kleine diamanten op zijn vlakke hand, bekeek ze door een loupe, wierp ze op een klein weegschaaltje, wreef zich eens over de vette kin en zeide toen :

— Het zijn wel aardige steentjes — aardige steentjes, maar niet groot — neen, niet al te groot! en zwaar zijn ze ook niet —, neen ze zijn wezenlijk niet zwaar! — Ik geef er voor — laat ik eens zien wat ik er voor geef: Dertig pond bij elkaar is ruimschoots voldoende, — zeker, ruimschoots!!

Terwijl de juwelier dit zeide had hij den klant voortdurend aangekeken, als om te zien, wat er op diens gelaat omging.

Het was het gelaat van een oud man, die teleurgesteld is, en die dit toch niet durft te zeggen — maar Raffles schold intusschen den juwelier voor inhaligen schavuit uit want hij wist zeer goed dat de diamanten bij verkoop op zijn minst driemaal zoo veel zouden opbrengen!

De oude heer zeide op zachten toon :

— Als het niet anders gaat, en als gij werkelijk niet meer kunt geven, mijnheer, dan moet ik mij er wel in schikken. Baker onderzocht nu ook de ringen en deed er een bod op, hetwelk de oude man zuchtend aanvaardde.

Juist toen Baker zich omwendde, teneinde in een klein kantoor geld uit een brandkastje te nemen, hield een groote donkerblauwe auto voor de deur stil.

Er stapte een man uit, die haastig binnentrad. Meteen enkelen blik had Raffles gezien dat het den Prins was.

Zonder op Raffles of de oude dame die nu haar inkoop beëindigd had en zich gereed maakte om te vertrekken, acht te slaan, wendde de prins zich tot de juwelier en vroeg haastig :

— Alles is zeker in orde ?

— Volkomen in orde, Uwe Hoogheid, antwoordde de juwelier. Berry is zooeven vertrokken en heeft zich overtuigd dat de steenen nog op hun plaats zijn ! Het was een goed denkbeeld van U om een particulieren detective te laten controleeren, maar ik geef U de verzekering dat het werkelijk niet noodig was, mijn kluisen zijn volkomen inbraakvrij en ik zou den dief willen leeren kennen, die kans zou zien ze te forceeren !

Raffles had zich schijnbaar met zijn diamanten bezig gehouden maar inderdaad was hem geen woord van het korte gesprek ontgaan.

— Als Uwe Hoogheid het mij veroorlooft begon Baker weder, wenschte ik wel even een kleine zaak af te doen — de kwestie van een halve minuut.

— Ga Uw gang Mijnheer Baker, zeide de Prins, terwijl hij plaats nam op een stoel voor de toonbank, en toezag hoe de juwelier het geld voor de juweelen begon uit te tellen.

Ook had hij een blik geworpen op de diamanten welke door Baker op een klein zwart fluweelen lapje waren gelegd.

Raffles streek het geld langzaam op en zeide met bitterheid in zijn stem :

— Gij moet het mij niet kwalijk nemen, mijnheer, maar met mijn andere diamanten zal ik toch liever naar een anderen juwelier gaan, allicht geeft die er meer voor.

Baker haalde de schouders op en wierp een schichtigen blik op den prins. Toen zeide hij, zoogenaamd onverschillig :

— Gij moet doen wat gij niet laten kunt, maar ik geloof niet, dat gij iemand zult vinden die meer betaalt dan ik.

De oude heer wendde zich reeds naar de deur, toen hij zich bij den arm voelde grijpen.

Hij bleef staan en keek in het gelaat van den Prins.

— Een oogenblikje, zeide deze. Gij hebt immers diamanten te verkoopen ?

— Inderdaad Mijnheer, begon Raffles.

— Gij moet dezen heer met Hoogheid aanspreken ! fluisterde Baker snel.

— Ik vraag U verschooning, Hoogheid, vervolgde Raffles, schijnbaar verward. Ik heb nog een groot aantal diamanten, waarvan ik mij wensch te ontdoen, maar zeker niet voor den prijs dien mijnheer er zooeven voor betaald heeft !

— Mag ik Uw naam weten ? vroeg de indische prins.

— Ik ben Graaf Sunderham, antwoordde Raffles op zachten toon.

— Wat ! en gij zijt genoodzaakt . . . ? riep de prins verwonderd uit.

— Daarover behoeft gij U niet zoozeer te verbazen ! hernam Raffles. De tijdsomstandigheden hebben in ons land talrijke adellijke gezinnen bijna tot den bedelstaf gebracht, voor zoover zij niet over zeer groote inkomsten beschikten.

— Wel, dat is zeer interessant — ik wil zeggen droevig, verbeterde de prins zich haastig. Wat Uwe diamanten betreft — ik ben een groot liefhebber en allicht zal ik er meer voor betalen dan een juwelier doet, wilt ge mij niet eens komen bezoeken ?

Raffles moest zijn oogen snel neerslaan om hun schittering te verbergen. Hij had zijn doel bereikt.

— Dat wil ik gaarne, Hoogheid, wilt ge mij Uw naam en adres opgeven ?

— Ik ben de Maharadscha van Valpur en ik woon tijdelijk in de New Bondstreet No. 17.

— Wanneer kan ik U treffen ?

De prins dacht even na, raadpleegde toen een klein sierlijk zakboekje, en antwoordde :

— Hedenmiddag drie uur, zou U dat schikken ?

Ik zal zorgen dat ik er ben, Hoogheid, met eenige van mijn diamanten, maar ik kan U natuurlijk niet beloven dat ik ze U aanstonds verkoop.

— Daarover zullen wij het wel eens worden, hernam de Prins.

En daarop wendde hij zich tot den juwelier, ten teeken dat hij het gesprek als geëindigd beschouwde.

Raffles had het geld zorgvuldig weggeborgen en wendde zich thans naar de deur.

Toen hij nog eens omkeek, zag hij, hoe op een wenk van Baker, een der winkelbedienden uit een vitrine een fraai collier nam, en dit op een fluweelen kussen voor den prins nederlegde.

HOOFDSTUK V.

DE PARTICULIERE DETECTIVE.

Raffles begaf zich zoo spoedig hij kon naar het huis in de Cromwellstreet waar hij Charles aantrof die juist van een wandelrit was teruggekeerd.

— Wel? vroeg de jonge man, nadat hij Raffles de hand had gedrukt, ben je tevreden over je tochtje?

— Zeer tevreden, Charles! antwoordde Raffles. Ik heb eenige dingen ontdekt die van belang kunnen zijn!

— Wat dan wel?

— Naar het schijnt heeft onze Prins een particuliere detective in den arm genomen die zich waarschijnlijk iederen dag moet overtuigen dat de diamanten zich nog op hun plaats bevinden.

— Heb je dien man gezien?

— Ja, hij kwam juist met Baker uit de kluis terug, ongeveer tien minuten voordat de Prins zelf verscheen.

— Dus hij is zoo bevreesd voor zijn steenen dat hij ten overvloede zelf ook nog is gaan kijken.

— Neen, hij vroeg alleen maar of alles in orde was — hij kwam er ditmaal in hoofdzaak om een fraai halssnoer te koopen dat wij een dezer dagen wel om den mooien hals zullen zien van Marthe-Delaunoy, alias Gravin Olga Biridof.

— Was hij in den winkel, toen jij je juweelen ten verkoop aanbood?

— Hij kwam iets later, en hij was er juist getuigen van hoe Baker, die ondanks zijn joviaal gezicht en zijn corpulentie een bloedzuiger is, mij het geld voor de diamanten betaalde, welke hij gekocht had had voor een prijs die driemaal te laag was!

— Dan kan ik mij de rest wel denken! Hij heeft van de gunstige gelegenheid dadelijk gebruik willen maken en je aangeboden om eens met de rest van je kostbare steenen bij hem te komen!

— Je hebt het geraden, Charles. Zoo is het juist gegaan!

— En wanneer denk je er heen te gaan?

— Hij verwacht mij vanmiddag om drie uur.

De tijd om te lunchen was aangebroken en even later zaten de beide vrienden tegenover elkander in de eetzaal van een naburig restaurant.

Raffles had eenige andere diamanten bij zich gestoken en hij behoefde dus niet eens naar huis terug te keeren.

Hij nam nu opnieuw afscheid van Charles en wandelde naar het huis in de New-Bondstreet, waar de deur hem door een der Oostersche bedienden geopend werd.

Gedurende zijn verblijf in de Engelsche Hoofdstad had de man zich genoeg van de taal des lands eigen gemaakt om ze althans te kunnen verstaan en een weinig te spreken.

Raffles gaf zijn wensch te kennen om den prins te spreken, en zeide dat hij verwacht werd.

De bediende knikte en verzocht Raffles hem te willen volgen.

Hij ging den bezoeker voor en bracht hem naar een fraai gemeubeld vertrek waar deze hem reeds wachtte.

Hij stond op, van achter de groote schrijftafel waaraan hij gezeten was, blijkbaar bezig met het schrijven van een brief, teneinde den bezoeker met een handdruk te gaan begroeten.

— Laten wij maar aanstonds ter zake komen, waarde Graaf, begon hij. Ik heb voor het oogenblik weinig tijd, maar gij kunt steeds over mij beschikken, als het over diamanten gaat, waarvan ik een groot liefhebber ben.

Hij trok een stoel voor den bezoeker voor de schrijftafel en toen Raffles plaats nam, wierp hij een snellen blik op den pasbegonnen brief, en las den aanhef: „Mijn eenige Lieveeling.”

Hij verborg een glimlach, stak de hand in zijn zak en haalde er een klein linnen zakje uit, dat hij voorzichtig op het groene laken waarmede de schrijftafel bekleed was, uitschudde.

Er rolde een zestal diamanten en eenige andere juweelen uit.

Met een haastige beweging greep de prins ze, bekeek ze met schitterende oogen terwijl zijn neusvleugels zenuwachtig trilden, woog ze op de hand en hield ze tegen het licht. Toen zeide hij:

— Luister eens waarde graaf! Ik reken er natuurlijk op dat ge mij deze steenen zult laten voor een lageren prijs dan ik in een juwelierswinkel moet betalen, anders zou ik even goed daarheen kunnen gaan!

— Dat spreekt van zelf, Hoogheid, en daarin moet ik mij dan ook wel schikken, antwoordde de gewaande Graaf Sunderham.

De Prins bekeek de steenen nogmaals aandachtig, terwijl zijn lippen flauwtjes beefden en riep toen uit:

— Ik wil u voor dit partijtje honderdvijftig pond betalen, vindt gij dat genoeg?

Raffles scheen even te aarzelen. In waarheid waren de steenen veel meer waard, maar hij overwoog glimlachend bij zichzelf dat zij, voor zoover het aan hem lag, toch niet lang in het bezit van den nieuwen eigenaar zouden blijven.

Hij zeide dus op zijn zachten bedeesden toon:

— Ik neem er genoeg mee, Hoogheid! Het valt mij nog al mee! Mag ik U nog eens meer steenen toonen?

— Ik verlang niets liever mijn waarde Graaf, antwoordde de prins haastig, gij zult steeds welkom zijn in mijn huis, het zal U bekend zijn, zoo vervolgde hij trotsch, dat ik de eigenaar ben van een collectie diamanten die slechts door weinig anderen geëvenaard wordt.

— Wie zou dat niet weten, Uw Hoogheid, kwam Raffles vol bewondering, nog slechts weinige dagen geleden hebben de bladen vol gestaan van Uw prachtig gewaad waarmee gij verschenen zijt op een costuumfeest van Gravin Chelmsfort. Het heeft mij naderhand ten zeerste gespeten dat ik geen gelegenheid had mijn dochter naar dat feest te vergezellen. Hoe gaarne had ik dat prachtige costuum met mijn eigen oogen eens bewonderd.

— Misschien is daar nog wel gelegenheid toe, waarde graaf! antwoordde de prins, met een beschermend glimlachje.

Op dit oogenblik werd er op de deur geklopt en een oosterling trad binnen met een klein pakje, dat met een elastiekje omwonden was.

Hij zeide iets in hun landstaal terwijl hij op de schrijftafel toeliep en het pakje voor zijn meester neerlegde.

Raffles had goede oogen en met een enkelen blik had hij gezien dat het dunne papier waarin het pakje gewikkeld was, bedrukt was met den firmanaam van den juwelier Baker.

De prins knikte, zond den bediende weder weg, en begon het pakje haastig open te maken.

Er kwam een fraai etui uit van echt marokijn leder vervaardigd.

De Prins sloeg het deksel op en daar lag, op een fond van cremekleurig fluweel het fraaie halssnoer, het welk Raffles eenige uren geleden aan den Prins had zien voorleggen juist toen hij den winkel van Baker wilde verlaten.

De prins lichtte het snoer uit het etui, hield het in de hoogte en wendde zich tot zijn bezoeker met de vraag:

— Wel graaf — hoe vindt gij dit halssnoer?

— Ik moet zeggen dat het zeer schoon is, Hoogheid, antwoordde met ongeveinsde bewondering Raffles, want de diamanten waren inderdaad van zeldzaam zuiver water en prachtig geslepen.

Zij fonkelden in alle kleuren van den regenboog en het leek wel of er een kleine waterval van licht neerdroop van den opgeheven vinger van den prins.

Deze vervolgde:

— Het is een geschenk voor een dame! Geloof gij dat zij er tevreden mee zal zijn?

— Dat zou zij moeten zijn, zelfs al was zij een koningin! gaf Raffles te kennen.

— Dat zou ik meenen, hernam de Prins trotsch.

Hij vlijde het halssnoer weder in het étui, sloot het, opende een lade van de schrijftafel en deed daar het étui in.

Vervolgens wierp hij als terloops een blik op den pas begonnen minnebrief en Raffles greep wel, dat hij zijn bezoek niet veel langer zou kunnen rekken.

Hij stond dus op om afscheid te nemen.

De prins stak hem de hand toe en zeide:

— Wacht een oogenblik — ik wensch U dadelijk te betalen wat ik U schuldig ben!

Hij ging naar een kleine brandkast die in een hoek van het vertrek stond, opende ze en nam er een stapeltje bankbiljetten uit waarvan hij het bedrag van de koopsom op de tafel begon uit te tellen.

Een oogenblik stond Raffles in beraad of hij van deze gelegenheid gebruik zou maken, maar reeds de volgende seconde begreep hij dat hij niets zou verliezen met te wachten!

Dé prins stelde hem de bankbiljetten ter hand, en zeide:

— Zooals ik dus zooeven reeds opmerkte — gij zult nog wel eens gelegenheid hebben om mijn collectie diamanten te bewonderen! Zij zijn op dit oogenblik veilig opgeborgen in de kluisen van den juwelier Baker, waar wij zoo-

even kennis hebben gemaakt : zooals gij in de bladen zelf hebt kunnen lezen ; ik ging er vroeger steeds zelf naar omzien, maar op aanraden van een lieve vriendin heb ik dat werkje sedert enige dagen overgedaan aan een vertrouwd detective.

Raffles trok de wenkbrauwen hoog op, want eensklaps doorzag hij den heelen toelag van Marthe Delaunoy !

De ijdele, verkwistende prins had hier een geheim geopenbaard, waarmede Raffles zijn voordeel dacht te doen !

— Dat is een goede inval van U geweest, Hoogheid, zeide hij, tenminste wanneer de detective werkelijk betrouwbaar is. Ik ben eenigszins bekend in de wereld der detectieven ! Zoudt ge mij willen zeggen hoe de naam is van dien heer ?

— Welzeker ! antwoordde deze eenigszins verwonderd, hij heet Berry, van de Firma Berry & Deane !

— Berry en Deane ? herhaalde Raffles nadenkend. Ah, wacht eens, Berry & Deane uit de Fleetstreet.

— Neen, de firma houdt kantoor in de King Charles Street, hernam de Prins.

Raffles wist wat hij weten wilde !

— Nu, dan worden Uwe juweelen tenminste veilig bewaakt ! zeide hij glimlachend terwijl hij een buiging maakte, ik hoop U spoedig nog eens te kunnen bezoeken met andere juweelen, want ik wil er geen geheim van maken, dat mijn dochter aan wie deze steen toebehooren dringend om geld verlegen is.

— En ik herhaal U, waarde Graaf, dat gij steeds welkom bij mij zult zijn.

De prins had zijn bezoeker tot aan de deur begeleid en even daarna stond Raffles weder op straat.

Langzaam en in gedachten verzonken liep hij voort in zichzelf mompelend :

— Berry & Deane ? Berry & Deane — ik heb er nooit van gehoord ! Als daar niets achter steekt dan wil ik een plaats in een oude mannen-gesticht koopen ! En dat is hem aangeraden door de vrouw die hij voor Gravin Biridof aanziet, nu, het bedrog springt in het oog ! Er is iets gaande, dat is zeker !

Raffles keek op en wenkte een voorbijrijdende huurauto.

Hij gaf den chauffeur last, hem naar de Cromwell Street te brengen en een half uur later zat hij weder tegenover Charles, die hem vol spanning aankeek.

— Marcheert de zaak naar wensch ? vroeg de jonge man nieuwsgierig.

— O ja, daarover heb ik niet te klagen, antwoordde Raffles glimlachend. Zij marcheert alleen een geheel anderen kant uit, dan ik vermoed heb !

— Hoezoo ?

— Dat zul je aanstonds hooren ! Heb ik je zoeven al verteld dat onze Oostersche diamantenmaniak een detective in dienst heeft genomen die zich iederen dag moet vergewissen of alles met de diamanten in orde is, waarschijnlijk gewapend met een inventarislijstje. Welnu, wie denk je wel dat hem dat heeft aangeraden ?

— Eén zijner vrienden waarschijnlijk !

— Je bent er bijna — die vriend is een vriendin en zij heet Gravin Olga Biridof.

Charles gaf een schreeuw van verbazing en riep toen uit :

— Dan verkeert die juwelier in levensgevaar !

— Die opmerking heb ik ook dadelijk bij mezelf gemaakt, Charles, hernam Raffles op ernstigen toon. De schurk die door Marthe in den arm is genomen om haar behulpzaam te zijn bij de tenuitvoerlegging van haar voorneemen, wacht slechts op een gunstige gelegenheid, om den juwelier neer te slaan, als hij met hem naar de kluis afdaalt, teneinde zich zoogenaamd te overtuigen, dat de juweelen er nog wel zijn, om dan snel den buit bij zich te steken, en den winkel uit te snellen, voor een der bedienden weet wat er gebeurt.

— Maar heb je van dat alles zekerheid, Edward ? vroeg Charles.

— Nog niet, en die zekerheid moeten wij ons dadelijk verschaffen ! De prins dee de mij mede, dat de firma Berry en Deane, waarvan een der leden reeds een paar dagen met Baker naar diens kluis gaat, gevestigd is in de King Charles Street. Je zult mij dus een groot genoegen doen, als je aanstonds wilt gaan onderzoeken, hoe het met die firma staat ! Blijkt ons vermoeden juist, dan moet de prins dadelijk gewaarschuwd worden, want wij mogen tot geen prijs zelfs niet om 100.000 pond toelaten dat die schurken een onschuldige dooden — al is hij ook een inhalige juwelier !

— Ik vertrek op staanden voet, Edward ! riep Charles. Op welke hoogte in de straat is het ergens ?

— Zoo nauwkeurig durfde ik natuurlijk niet vragen ! Maar de King Charles Street is niet zoo lang en een agent van politie zal je wel terecht kunnen wijzen !

— Dan ga ik nu heen. Kan James mij rijden of heb je hem zelf noodig ?

— Neen. Neem hem maar mede, maar rijdt niet de straat in, laat hem op één of anderen hoek wachten. Zijn lengte valt wellicht in het oog en dat zou ons naderhand last kunnen veroorzaken.

Charles vroeg niet verder, maar drukte Raffles de hand en had het volgende oogenblik het vertrek verlaten.

In zijn slaapkamer liet hij zijn gelaat een verandering ondergaan en trok andere kleeren aan.

Een half uur later reed hij weg, gezeten in een huurauto, die echter niet op straat was aangevoerd maar die afkomstig was uit de geheime garage van den Grooten Onbekende en die in alle onderdeelen althans uiterlijk geleek op een gewone huurauto.

Het voertuig werd bestuurd door James Henderson, den geweldig sterken chauffeur van Lord Aberdeen die Raffles reeds menigmaal

geholpen had en hem terzijde had gestaan in het grootste gevaar.

Charles had hem telefonisch zijn instructies gegeven en hij wist nu wát hij te doen had !

Twintig minuten later stond de auto stil aan het begin van de King Charles Street en Charles stapte uit.

Hij liep op Henderson toe en zeide op zachten toon :

— Ik weet volstrekt niet hoelang ik wegblijf, James. Mylord heeft mij opgedragen om naar een zeker adres onderzoek te doen maar het is niet onmogelijk dat de omstandigheden het mogelijk maken nog iets meer te doen dan Mylord mij vroeg. Rijd dus maar steeds deze zijstraat op een neer — ik moet je dan vroeg of laat tegenkomen als ik terugkeer, en dezelfde straat volg.

— Begrepen, Mijnheer Brand ! zeide de brave reus. Gij kunt op mij rekenen !

Charles knikte hem nog eens toe en ging de King Charles Street in waar het op dit oogenblik zeer druk was.

DUBEC RECLAME

Meerdere filmsterren volgen — Vraagt voorwaarden
in den sigarenwinkel of bij den fabrikant

HOOFDSTUK VI.

HET COMLOT.

De jonge man sprak den eersten den besten agent aan en vroeg hem naar het adres van de firma Berry en Deane, maar de man kon hem niet inlichten.

— U doet hier misschien nog niet lang dienst in deze wijk? vroeg Charles.

— Wat noemt U lang, Mijnheer? Ik ben hier al twee maanden!

— Nu, het spijt mij! zeide Charles, terwijl hij verder ging.

Hij sprak nog drie, vier agenten aan maar niemand kon hem inlichten.

— Nu, dan schijnt de zaak in ieder geval niet veel bekendheid te hebben, bromde Charles voor zich heen en ik kan toch moeilijk de voorbijgangers aanspreken, of maar hier of daar aanbellen. Wij zullen dan in 's hemelsnaam maar huis na huis gaan onderzoeken, want zij zullen toch wel een firmabord in de vestibule hebben hangen, het is een kwestie van een paar uren maar het moet gedaan worden.

En daarop keerde Charles op zijn schreden terug en begon met het grootste ongeduld aan den kant der oneven nummers de namen der verschillende firma's van ieder huis te lezen, hetwelk als kantoorgebouw was ingericht — en dat zijn zij juist in deze straat voor het grootste gedeelte.

Hij was ongeveer halverwege de straat gekomen, toen zijn geduld eindelijk beloond werd:

Hij stond in de vestibule van een groot gebouw en las met aandacht de namen der verschillende firma's, die daar hun bedrijf uitoefenden en heel onderaan op het zwarte bord, blijkbaar pas geschilderd, stond de naam „Berry & Deane”.

— Eindelijk! bromde Charles voor zich heen.

Hij keek eens rond en trad toen op het hokje van den portier toe, welks deur openstond.

De man trad naar buiten, tikte aan zijn pet en vroeg:

— Kan ik U met iets van dienst zijn, mijnheer?

— Ik zoek naar het detectivebureau Berry & Deane! gaf Charles te kennen.

— Dat is op de bovenste verdieping, mijn-

heer, achterin, maar ik geloof niet, dat U op dit oogenblik iemand op het Bureau zult vinden.

— Waarom niet? vroeg Charles verwonderd.

— Omdat de kantoortijd van die heeren maar heel kort is — 's ochtends een uurtje en 's middags een uurtje en de twee firmanten heb ik slechts éénmaal bij elkaar gezien.

— Dan hebben zij het misschien buitenshuis zeer druk, meende Charles.

— Dat is wel mogelijk, mijnheer — U moet niet vergeten dat de heeren hier nog niet lang hun kantoor hebben.

— Toch zeker wel een paar maanden? kwam Charles.

— Zoo lang is het zeker niet — nauwelijks veertien dagen.

— Zoo kort pas! zeide Charles op teleurgestelden toon. Nu, dan doe ik waarschijnlijk beter als ik mij tot een ander adres wend, dat wat langer bestaat!

Hij maakte een beweging als om heen te gaan maar keerde zich nog eens om en vroeg:

— Wanneer is één van de firmanten des middags meestal hier?

— Gewoonlijk tusschen half vier en half vijf, mijnheer!

— Komen hier veel klanten?

— Ik heb er tot dusverre nog maar één gezien — maar die komt dan ook bijna iederen dag, antwoordde de portier — een mooie chique dame, ze ziet er naar uit alsof ze de gangen van haar man laat nagaan om een goeden echtscheidingsgrond te krijgen.

Charles wist nu genoeg.

Hij drukte de man een paar shilling in de hand en wilde het gebouw verlaten.

Maar juist trad er een man binnen, die recht op de portiersloge toeliep zonder van Charles notitie te nemen en aan den portier vroeg:

— Is die dame er soms al geweest, met wie ik zaken doe?

— Neen mijnheer nog niet!

— Stuur haar dadelijk naar boven, zoodra zij komt! beval de andere.

En zonder antwoord af te wachten, liep hij

naar de lift, die het volgende oogenblik met hem naar boven schoot.

— Dat was m'nheer Berry, zeide de portier, zich tot Charles wendend.

— Nu, dan zal ik maar vlug naar boven gaan, voor die dame komt, anders moet ik daar misschien nog op wachten.

En Charles trad op de liftkooi toe, wachtte tot de lift beneden was, stapte er in en liet zich door den liftjongen naar boven brengen.

Hij behoefde nu niet lang te zoeken, want op een deur aan het einde van de gang was een splinternieuw koperen bordje bevestigd, waarop de namen van Berry en Deane te lezen stonden.

Hij klopte aan, maar daar hij geen gehoor kreeg, opende hij de deur en trad binnen.

Hij bevond zich in een soort wachtkamertje waar een groote, diepe kast stond, een eenvoudig lessenaartje, zeker bestemd voor een klerk, en een schrijfmachinetafeltje zonder machine evenwel.

De beide particuliere detectives schenen het dus zonder personeel wel af te kunnen.

Vlak tegenover de ingangsdeur bevond zich een tweede deur, waarop het woord kantoor in zwarte letters geschreven stond.

Daar er niemand notitie van hem scheen te nemen, liep Charles op de deur toe en klopte aan.

Er klonken schreden en toen werd de deur geopend door denzelfden man, dien hij zooeven reeds gezien had.

Hij stond een oogenblik onbewegelijk met de knop van de deur in de hand en vroeg toen, niet zeer vriendelijk voor iemand die zich nog klandisie moet verwerven:

— Wat is er van Uw verlangen?

— Ik had U wel even willen spreken mijnheer, over een zaak van belang, antwoordde Charles, die spoedig een voorwendsel verzonnen had, op schuchteren toon.

— Kom dan even binnen, en zet mij de zaak spoedig uitéén, want ik verwacht een klant met wie ik een afspraak heb en ik heb het zeer druk.

Charles kwam binnen en deed nu een vrij verward verhaal, waarvan de quintessence was, dat men hem in een rendez-vous bestolen had, dat hij niet in Londen thuisbehoorde en dat hij niet naar zijn dorp durfde terugkeeren voor het geld terug was.

Berry had ongeduldig naar het omstandig verhaal geluisterd en daarbij nu en dan een blik naar de klok geworpen. Hij stond nu op en zeide kortaf:

— Het spijt mij mijnheer, maar dat is een

zaak waarmede onze firma zich niet kan ophouden, dat is het werk van de politie; ga gerust naar Schotland Yard en leg haar de zaak bloot.

— Denkt U dat het niet aan de groote klok wordt gehangen, vroeg Charles op angstigen toon.

— Daarvoor behoeft gij geen vrees te koesteren!

En reeds hield Berry de deur voor den blijkbaar ongewenschten bezoeker open.

Charles vertrok onder het uiten van eenige vage verontschuldgingen, en Berry bracht hem tot aan de gangdeur, liet hem uit en Charles hoorde hoe de deur achter hem op slot werd gedraaid.

Maar nauwelijks hoorde hij ook de deur van het kantoor sluiten, of hij opende de gangdeur weder met behulp van een klein instrument afkomstig uit de tasch van zijn vriend Raffles.

Hij draaide den sleutel onmiddellijk weder om, was met een enkelen sprong bij de geelgeschilderde kast, die ledig bleek te zijn, wipte er in en trok de deur dicht.

Hij had dit nauwelijks gedaan of hij hoorde het geluid van electriche schellen op het kantoor.

De kantoordeur werd geopend, er gingen schreden langs de kast, de sleutel werd in het slot van de gangdeur opgedraaid, en toen werden er op gedempten toon eenige woorden gewisseld, waarvan Charles slechts de helft verstaan kon.

De deur werd weder gesloten, opnieuw gingen er schreden voorbij de kast, een deur sloeg dicht en daarop werd het stil.

Charles besloot nog even in zijn kast te blijven en daar had hij goed aan gedaan want de kantoordeur ging weer open, er liep iemand snel door het wachtkamertje en de sleutel werd in het slot van de gangdeur omgedraaid. Maar toen alles opnieuw weer stil was, duwde Charles voorzichtig de kastdeur open en stapte op den grond en sloop naar de tusschendeur.

Hij bukte zich en bracht het oog voor het sleutelgat.

Berry en degeen, die zooeven was binnengetreden zaten tegenover elkander, ieder in een gemakkelijken stoel, en op het eerste oogenblik herkende Charles in de bezoeker Marthe De-launoy, de vrouw met het geverfde haar van het costumfeest bij gravin Chelmsford.

Zij had zooeven een cigaret opgestoken en wachtte blijkbaar tot de ander iets zou zeggen. Deze haalde zelf een sigaret uit zijn koker,

stak haar aan, blies een rookwolk uit en zeide :

— Ik heb nu alles goed onderzocht, Marthe — en de slag moet spoedig gewaagd worden !

— Is het dan al eens voorgekomen, dat Baker alleen met je naar de kluis is gegaan ?

— Nog slechts eenmaal, maar toen was ik helaas niet voorbereid ! Ik moet een oogenblik kiezen, dat het vrij druk is in den winkel, zoodat alle winkelbedienden de handen vol hebben.

— En dan ?

— O, de rest heeft niets te beteekenen, hernam de ander op kouden toon, zoodra Baker de safe geopend heeft, sla ik hem met een ploertendoeder de hersens in, zoodat hij geen geluid kan geven en steek de doozen met juweelen, welke ik nu alle goed ken, bij mij !

— En als er nog meer in de safe staat ? vroeg Marthe Delaunoy, die door deze mededeeling in het minst niet getroffen scheen te zijn.

— Dan zal ik mij daar natuurlijk ook over ontfermen, antwoordde Berry terwijl hij een ruwen lach deed hooren.

— Heb je alles voor onzen aftocht in gereedheid gebracht ? vroeg de vrouw verder.

— Ja, maak je daaromtrent maar niet ongerust ! Hoe staat het nu met jou en dien Prins ?

— O, hij is smoorlijk verliefd op mij ! antwoordde de vrouw, terwijl ze een kort lachje liet hooren. Ik kreeg zooveen nog een brief van hem, welke een prachtig geschenk begeleidde, een collier van minstens twee duizend pond.

— Die man moet werkelijk stapelgek zijn, zeide Berry droogjes. Nu, het is in ieder geval weer zooveel gewonnen.

— Hij wil dat ik het draag op het feest dat hij over een paar dagen geeft.

— Daar ben je dus op uitgenoodigd !

— Ja, hij heeft het mij gisteren gevraagd.

— Zooveel te beter, want als ons eerste plan soms mocht falen dan kunnen wij nog altijd op dat feest onzen slag slaan, want daar zal hij zich ook wel weer met juweelen behangen.

Ik wilde wel, dat je kans zag voor mij ook een invitatie machtig te worden.

— Toch zeker niet als de detective Berry ? vroeg Marthe Delaunoy spottend.

— Dat is nog al duidelijk ! Trouwens, als ik dat niet kan, dan zal ik wel op een andere manier binnenshuis weten te komen ! Maar ik hoop dat alles niet noodig zal zijn — als mijn plan met Baker gelukt !

— Dat is zeker verreweg de gemakkelijkste

weg, zeide Marthe Delaunoy kalm, terwijl zij opstond en haar kostbaren stola terechtschikte, eveneens een geschenk van den prins.

Charles had zich opgericht. Hij wist nu genoeg en verder blijven zou noodlottig kunnen worden, want de vrouw maakte zich blijkbaar gereed om te kunnen vertrekken. Hij sloop op zijn teenen door de wachtkamer, opende behoedzaam de deur en draaide aan den achterkant den sleutel weder terug, teneinde geen argwaan te baren, wat zeker het geval zou zijn, als het misdadige paar de deur open vond.

Toen liep hij zoo snel hij kon de trappen af, zonder van de lift gebruik te maken en bereikte zoo de vestibule.

De portier bevond zich in zijn loge en was daar in gesprek met een anderen bezoeker.

Charles maakte van deze gelukkige omstandigheid gebruik om ongemerkt weg te komen.

Hij liep vlug de straat ten einde en sloeg de dwarsstraat in.

In de verte zag hij een huurauto rijden en spoedig had hij de krachtige gestalte van Henderson herkend.

— Zoo spoedig als je kunt naar de Cromwell-Street, James, fluisterde Charles den chauffeur toe, zoodra de auto stilhield.

Henderson tikte aan zijn uniform pet, Charles stapte in en nog geen twintig minuten later stapte hij langs de tuinzijde het huis in de Cromwell Street weder binnen.

Hij legde haastig zijn vermomming af en begaf zich daarop naar de bibliotheek waar hij wel wist Raffles te zullen aantreffen.

Deze bevond zich daar inderdaad, en hij stond dadelijk op om Charles tegemoet te treden.

— Welnu ? vroeg hij, terwijl hij hem de hand toestak.

— Welnu, ons vermoeden is ten volle bevestigd — die Berry is voornemens Baker te vermoorden, of hem althans zoo zwaar te verwonden, dat hij gelegenheid heeft, zich van de juweelen van den Nabob meester te maken.

En nu deelde Charles, in bijzonderheden mede, wat er in het huis van de King Charles Street geschied was.

Raffles had aandachtig toegeluisterd, en toen de jonge man gereed was, klopte hij hem op den schouder en zeide goedkeurend :

— Dat heb je er knap afgebracht, Charles. Het is een geluk, dat wij nu weten, waaraan wij ons te houden hebben !

— Zul je onzen prins nu niet direct waarschuwen ?

— Voor de vrouw, die hem bedriegt, bedoel je ? Neen, daar wil ik nog even mee wachten, anders verschrikt hij misschien zoo of het grijpt hem zoo aan, dat hij het heele feest er aan geeft, en zijn juweelen laat waar ze zijn en dat zou niet met mijn plannen strooken.

— Maar wij kunnen toch dien Berry niet rustig zijn gang laten gaan ! riep Charles verontwaardigd uit.

— Daar is geen sprake van, en daarom zullen wij ook Baker dadelijk waarschuwen.

En Raffles ging voor de groote ebbenhouten tafel zitten en schreef op een stukje papier de volgende woorden :

„Een welmeenend vriend geeft U den ernstigen raad, U tot geen prijs neer in gezelschap van den detective Berry naar uw kluis te begeven, tenzij gij U laat vergezellen door minstens een van Uw winkelbedienden. Er dreigt U gevaar.”

Een half uur later was het briefje in den juwelierswinkel in de Fenchurch street bezorgd.

Lord Lister rookte uitsluitend Dubec-Cigaretten

HOOFDSTUK VII.

TOEBEREIDSELEN.

De juwelier was blijkbaar zeer onthutst door de waarschuwing, die hij ontvangen had en het bleek spoedig dat hij den prins er van in kennis had gesteld.

Want reeds den volgenden dag haalde hij de juweelen bij Baker weg, en bracht ze aanstonds naar de bank van Engeland, waar zij in ieder geval veilig zouden zijn.

Maar „gravin” Olga verdacht hij geen seconde — daartoe had de schoone vrouw reeds teveel invloed op hem gekregen.

Zij verklaarde hem toen hij zich bij haar beklagde, dat er met den detective Berry iets niet in orde moest zijn, dat men haar den man zelf had aanbevolen en voorts, dat de geheimzinnige waarschuwing wel eens afkomstig kon zijn van een kwaadwilligen grappenmaker.

Zij was echter een te schrandere vrouw om er bij haren minnaar op aan te dringen den detective in dienst te houden.

Integendeel, toen zij zag, dat door een nog onverklaarbare wijze het geheim van het complot moest zijn ontdekt, speelde zij haar nieuwe rol voortreffelijk en gaf hem den raad, uit overmaat van voorzichtigheid, de juweelen maar elders te brengen.

Maar met haren medeplichtige beraadslaagde zij dienzelfden dag lang en breed over de ontdekking van de samenzwering, welke voor hen zulke ernstige gevolgen gehad had.

Het stond als een paal boven water, dat iemand hun plannen doorgrond had, maar wie kon dat geweest zijn?

Tevergeefs dachten zij hier over na, met felle woede tegen dien raadselachtigen onbekende in het hart, die achter hun geheimen was gekomen.

Gelukkig was echter niet alles verloren, want de prins dacht er niet aan het costuumfeest af te zeggen, en het was zeker, dat hij bij die gelegenheid zijn beroemde juweelen zou dragen.

Intusschen begrepen de twee booswichten, dat zij thans de grootste voorzichtigheid in acht moesten nemen, want zij waren bespied en zij zouden het weer worden — dat was zeker.

Zij spraken dus af, dat zij elkaar voortaan

zoo weinig mogelijk zouden ontmoeten, en alles per brief zouden afdoen, tenzij het volstrekt noodzakelijk was, dat zij elkander mondeling raadpleegden.

Er zou nu wel niets anders meer overblijven dan dat zij op den avond van het costuumfeest hun slag poogden te slaan.

Wat Raffles en Charles betreft — ook zij hadden niet stil gezeten.

Nu het gevaar geweken was, dat Berry, of hoe hij dan anders heeten mocht, een misdad deed zou begaan, om zich in het bezit van de juweelen te stellen, en de kostbare steenen veilig en wel in de keldergewelven van de Bank van Engeland waren opgeborgen, konden zij op hun gemak een plan bedenken, de juweelen van eigenaar te doen veranderen, zooals Raffles zich placht uit te drukken.

De Gentleman-Inbreker overwoog allereerst de mogelijkheid van de Bank naar het huis waar de Prins woonde.

Maar daarbij zouden natuurlijk strenge voorzorgmaatregelen worden genomen, de tijd van voorbereiding was wel wat kort, en bovendien wist men volstrekt niet, op welk tijdstip de prins de juweelen zou gaan halen.

Het beste leek dus wel den avond van het feest te kiezen, om het plan ten uitvoer te brengen.

De dagbladen bevatten reeds vele bijzonderheden betreffende het costuumfeest, en alles duidde er op, dat het een der fraaiste van het seizoen zou worden.

Er waren ongeveer vierhonderd gasten uitgenoodigd, heeren, zoowel als dames, en een tamelijk bejaarde dame, de weduwe van een verarmde adellijken Rus, had voor geld en goede woorden op zich genomen de honneurs waar te nemen.

Een der vele eigenaardigheden van den prins was, dat hij in de andere huizen waar hij reeds gewoond had, geen kamer groot genoeg naar zijn zin had kunnen vinden, en tot wanhoop van de huiseigenaren, zij het dan tegen betaling van grof geld, verscheidene tusschenmuren eenvoudig had laten verwijderen

ten einde aldus ruimte te winnen.

Hij had het zelfde gedaan met het fraaie huis aan de New Bond Street, en het gevolg was geweest, dat hij nu de beschikking had over twee kamers minder dan toen hij het huis betrok — maar de overigen waren dan ook zeer ruim en ten overvloede waren zij bijna alle met elkander in verbinding gesteld.

Een tweede eigenaardigheid van den man was, dat hij er een zeer groot aantal honden en papegaaien op na hield, en de viervoeters liepen steeds vrijelijk door het geheele huis.

Reeds eenige dagen voor den datum van het Oostersche feest was er een geheel legertje werklieden komen opdagen, die onder de leiding van een bekwaam decorateur aan den arbeid togen en de geheele woning, met haar acht groote en kleine vertrekken een algeheele metamorphose deed ondergaan.

In de grootste zaal verrezden zuilengaanaderijen en een breede statietrap leidde naar een soort terras, waarop zich een moskee verhief.

Elders werd een geheele Armenische wijk opgetrokken, en weer verder een gedeelte van de Bazarstraat te Constantinopel getrouwelijk gecopiëerd.

Dit alles kostte reusachtige sommen, maar dit scheen voor den prins wel het minste bezwaar op te leveren.

Hij bleek zijn ontzaggelijk vermogen bijtijds in veiligheid te hebben gebracht en gaf geld uit zonder te tellen.

In den morgen van den dag, op welks avond het feest zou plaats vinden, was alles gereed.

De bedienden zouden in Oostersche gewaden worden gestoken en men zou zooveel mogelijk in den stijl van het Verre Oosten trachten te blijven.

Reeds dadelijk nadat men de voordeur was gepasseerd, werd men in de juiste stemming gebracht, want de gewone electriche kronen waren vervangen door prachtige Arabische lantaarns, die een gedempt licht verspreidden.

Reeds om half negen begonnen de eerste gasten te komen, de meesten in prachtige auto's, sommigen in taxi's, enkelen in een rijtuig.

Maar allen waren zij in schoone costuums gedost, en vooral de dames hadden haar uiterste best gedaan, zich zoo mooi mogelijk te maken.

Raffles verscheen omstreeks negen uur.

Hij had den Prins nog enkele malen een bezoek gebracht en hem eenige juweelen verkocht.

En daar zijn Hoogheid ook maar een mensch was, en zich dezen achteropgeraakten graaf, die voor zoo weinig geld prachtige juweelen

verkocht, te vriend wilde houden, had hij hem uitgenoodigd.

De gewaande graaf Sunderham was in gezelschap van zijn dochter — een bevallige jonge dame, met mooie blauwe oogen — en die niemand anders was dan Charles die zich weder in het vrouwengewaad had moeten steken, ondanks zijn geweeklaag.

Zij was als Sultane gekleed en stellig zou geen enkele van de gasten ook maar een seconde op het denkbeeld zijn gekomen, dat hier geen vrouw, maar een krachtig in alle sporten bedreven man, binnentrad.

Een der bedienden had hun overgoed in ontvangst genomen, en in de vestiaire opgehangen.

Zij bestegen nu de monumentale trap en werden aan den ingang van de grootste zaal ontvangen door de prins bijgestaan door zijn dame d'honneur.

Raffles zelf was gekleed als een Muphti en het priesterlijk gewaad stond hem voortreffelijk.

Binnen in de zaal was het reeds vrij druk en daar bewoog zich een menigte Arabieren, Turken, Armeniërs, Perzen, Indiërs, de één nog fraaier dan de andere gekleed.

Aan het einde van de zaal was een verhooging waar een orkest had plaats genomen.

Want in zooverre had men aan het Westen geofferd, dat de dansen de gebruikelijke Jazz, Tango en Steps zouden zijn.

Maar een kleine troep danseressen zou Oostersche dansen ten uitvoer brengen, op de tonen van een Arabisch orkestje, expresselijk voor deze gelegenheid geëngageerd.

De prins droeg een overheerlijk gewaad en ook ditmaal had hij zich omhangen met al zijn juweelen.

Zonder eenigen twijfel was hij de ster van het feest!

Gravin Olga Biridof was zooeven binnengetreden en iedereen moest erkennen dat zij er buitengewoon aantrekkelijk uitzag in haar lichtblauw zijden costuum. En iedereen zeide ook het een en ander over het kostbare collier, hetwelk zij om den prachtigen hals droeg — maar dat zeide men zachtjes, zoodat de heer des huizes, of de dame in kwestie het niet kon hooren!

Raffles en Charles hadden zich dadelijk een weinig afgezonderd, want zij verlangden geenszins in het oog te vallen.

Integendeel — hoe minder notitie men van hem nam, des te aangener zou het hun zijn!

Zij hadden zich naar een zijzaal begeven,

waar bedienden bezig waren, een koud buffet aan te richten.

Zij waren hier zoo goed als alleen, want alle gasten dachten slechts aan het dansvermaak.

— Luister eens, Charles, begon Raffles zacht. Het zal zaak zijn, die vrouw zeer nauwkeurig in het oog te houden!

— Dat dunkt mij ook! Het is duidelijk, dat ook zij en haar medeplichtige voornemens zijn, dezen nacht het spel te wagen!

— Juist! Ik zie dien medeplichtige echter niet en dat verontrust mij! Ik geef er steeds den voorkeur aan, de menschen die ik bestrijden ga, van aangezicht tot aangezicht te zien!

— Misschien komt hij nog wel!

— Ik weet niet — dan zou hij geïnviteerd moeten zijn, en ik kan mij niet voorstellen, dat hij in de één of andere vermomming tot de vrienden van den prins behoort.

— Misschien heeft de zoogenaamde gravin hem wel geïntroduceerd!

— Dat is niet onmogelijk! In ieder geval zullen wij beide oogen goed open houden!

— Natuurlijk zullen zij het niet wagen, midden in het feest den prins van zijn juweelen te berooven?

— O, vertrouw daar niet te stellig op! Vergeet je dan, dat wij zelven niet langer dan een paar jaren geleden iets dergelijks hebben verricht?

— Zeker — maar onder andere omstandigheden! Alles was daarop berekend! Ik was een zoogenaamde goochelaar, en wij waren in een betrekkelijk kleine zaal, en stonden op een podium, daarvan afgescheiden door een gordijn, en achter dat gordijn was weder een raam, waardoor wij bijtijds konden ontkomen!

— Dat erken ik, maar in Amerika is het al eens voorgekomen, dat een enkel man, met een revolver gewapend, een geheel gezelschap in een balzaal in bedwang wist te houden en er van door ging met een aantal gestolen diamanten! Intusschen — ik wil wel toegeven, dat het in dit geval niet zoo gemakkelijk zou gaan! Wij beiden hebben onze revolvers in onzen zak — en wij zouden er stellig gebruik van maken, als de nood aan den man kwam! Inmiddels geloof ik niet, dat zij dit middel zullen aangrijpen, want het is te gevaarlijk! Vóór zij al die juweelen zouden hebben losgemaakt van het gewaad van den prins, kan er heel wat gebeuren!

„Wie eenmaal een Dubec-sigaret gerookt heeft zal nooit meer een ander merk rooken”: is een uitspraak van Lord Lister

HOOFDSTUK VIII.

HOE DE JUWEELEN GESTOLEN WERDEN.

Binnen een uur was het feest in vollen gang, en de prins mocht er zich op beroemen, dat het uitstekend geslaagd mocht heeten.

Hij had voor talrijke verrassingen gezorgd.

Zoo voerde een beroemd danseres een Salomedans uit, midden in de zaal; een groep bevallige meisjes, als Bajadères gekleed, vertoonden Arabische dansen, en er was een natuurgetrouw nagebootste slavinnenmarkt, waarbij deze danseressen zoogenaamd te koop werden geboden, en door prachtig uitgedoste Turken werden weggevoerd.

De Prins bewoog zich, behangen met zijn diamanten, te midden van zijn gasten, die zich blijkbaar kostelijk vermaakten.

De wijn stroomde en men kon aan het koude buffet zooveel eten als men zelf verkoos.

Vooraf de Perzische confituren hadden veel aftrek, evenals de geglaceerde dadels, de meloenen en andere Oostersche vruchten, met groote kosten direct uit het land zelf aangevoerd.

Zoo werd het middernacht en het uur van het souper naderde.

De prins had zich druk bezig gehouden met gravin Biridof, en oude dames vonden dat hij dit zelfs wel wat al te druk deed.

Hij scheen volkomen te vergeten, dat hij nog een een wettige echtgenoot, prinses van den bloede, bezat!

Hij had reeds verscheidene dansen met de schoone vrouw gedanst — en dat was hem tamelijk euvel geduid door de overige vrouwelijke gasten, die van oordeel waren, dat hij wel wat minder uitsluitend zijn aandacht kon bepalen tot zijn schoone vriendin.

En ook Raffles en Charles die tot zijn vriend leed door enkele heeren ten dans was genood, en wel had moeten accepteren, om geen argwaan te baren, hadden dit opgemerkt.

Het sprong in het oog, dat de Prins geheel en al onder den invloed was geraakt van de zoo-

genaamde Russin, die hem scheen te betooveren.

Hij was bijna niet van haar zijde, en keek met duistere blikken toe, wanneer zij, als een berekenende kokette, met een der mannelijke gasten danste en flirtte. Dit was geen gewone liaison meer — dit was echte liefde!

— De man is tot over de ooren verliefd, bromde Charles zachtjes, toen hij weder een oogenblik met Raffles alleen was.

— Ja, daar hebben de beide roovers op gerekend, antwoordde Raffles. Ik kan mij ook heel goed als buitenstaander begrijpen, dat die vrouw op sommige naturen een onweerstaanbare bekoring moet uitoefenen. Als deze nacht niet tusschen beide was gekomen — dan zouden wij over enkele weken een schandaal beleven, waaraan „le bon bourgeois” nog langen tijd zou smullen.

— Ik heb dien ander nog steeds niet gezien!

— Neen, en ik geloof ook niet dat hij er is, al of niet vermomd — ten minste niet zichtbaar!

— Wat wil je daarmee zeggen?

— Dat hij zich misschien ergens in het huis verstopt heeft, in afwachting dat alle gasten vertrokken zullen zijn, om dan met die vrouw zijn slag te kunnen slaan.

— Hoe zou hij zich dan hebben laten insluiten?

— Het is niet ondenkbaar, dat zij hem heeft binnengelaten — door een snel geopend venster, bijvoorbeeld.

— Hoe komen wij daarachter?

— Door rustig af te wachten! Wij kunnen natuurlijk bezwaarlijk het geheele huis gaan onderzoeken, verondersteld, dat men ons kalm onzen gang zou laten gaan.

Even later nam het souper een aanvang.

De prins had gravin Biridof tot tafeldame. Ook Raffles en zijn zoogenaamde dochter zaten aan.

Maar van den medeplichtige van Marthe

Delaunoy was niets te bespeuren, en reeds meende Charles dat de twee bandieten hun plannen hadden gewijzigd.

— Weet je wat ik nu het liefst zou doen? vroeg hij fluisterend aan Raffles die naast hem was geplaatst.

— Iets van die overheerlijke fazant nemen? kwam Raffles.

— Neen. Ik zou nu willen opstaan en het uitschreeuwen, dat die zoogenaamde gravin een avonturierster van de ergste soort is, die het op de diamanten van den prins voorzien heeft!

— Heel mooi! En wat zouden de onmiddellijke gevolgen zijn, denk je? vroeg Raffles spottend.

— Er zou om de politie getelefoneerd worden, opdat die haar zou komen arresteren!

— Ja, dat klinkt niet onwaarschijnlijk! Maar er zou nog iets gebeuren. Men zou wel eens van de dochter van Graaf Sunderham willen weten, hoe zij de identiteit van die vrouw ontdekt heeft — en daarop zou die dochter misschien niet zoo dadelijk kunnen antwoorden. Maar er is meer! De prins zou een groot kabaal maken en als wij er tenslotte in slaagden hem te overtuigen, dat de vrouw werkelijk een bedriegster was, dan zou hij dadelijk het feest opbreken, zijn juweelen opbergen, of misschien wel weer naar een juwelier brengen, uit angst voor zijn kostelijk bezit — en dan vischten wij achter het net.

— Maar de oogen moeten hem toch geopend worden! riep Charles uit.

— Maak je daar maar niet bezorgd over, hernam Raffles. Wij zullen hem zijn juweelen afnemen, en tevens zijn geloof in die bedriegster. Het eerste is verlies voor hem — maar het tweede zuivere winst, al zal hij ons wellicht in het geheel niet dankbaar zijn, zooals dat maar al te vaak het geval is!

Het souper had een zeer geanimeerd verloop.

Raffles had Marthe aanhoudend gade geslagen en opgemerkt, dat zij poogde, den prins meer wijn te laten drinken, dan wel goed voor hem was.

Maar ten eerste was deze een geoefende drinker en ten tweede scheen hij het er op gezet te hebben niet dronken te worden.

Om half twee begon men weder te dansen, maar er waren al minder gasten. En langzamerhand liep de feestzaal leeg.

Het eerst verdwenen de ouden van dagen daarna degenen die zich zoozeer vermoeid hadden dat zij nauwelijks meer op de been

konden blijven, en nu maakten zich ook gaandeweg de overigen op, het zoo voortreffelijkgeslaagde feest te verlaten.

Ook Raffles en Charles hadden afscheid genomen en waren vertrokken — maar op een heel eigenaardige wijze!

Zij liepen namelijk de gang ten einde en slopen daarna snel als de weerlicht een vertrek binnen — het was het slaapvertrek van den prins, een groot vertrek dat door drie ramen licht ontving.

De gordijnen waren nog niet nedergelaten en door de vensters scheen een vaag schijnsel.

Het was juist licht genoeg om te kunnen zien dat het vertrek nog een tweede deur had, die met een portière half was gesloten.

Daardoor zag men in een klein ander vertrek, waar een kleine elektrische lamp een flauw licht verspreidde.

De beide mannen stonden eenige oogenblikken doodstil en luisterden.

Niets liet zich hooren.

— Hier zijn wij op de goede plek, Charles, zeide Raffles bijna onhoorbaar. Ik heb zooeven twee woorden tusschen de beide geliefden opgevangen — madame la duchesse zal hier blijven! Zie, daar op de tafel in het nevenvertrek staan nog enkele versnaperingen — vruchten, gebak en wijn! En daarna.... Nu, wij zullen die liefdesidyle ruw moeten verstoren! De zaak zal wel binnen een half uur beslist zijn! Wij zullen ons verstoppen, maar zóó, dat wij het naastliggende vertrek goed in het oog kunnen houden.

Raffles sloop naar de portières, schoof ze geheel terzijde en daarop verscholen de twee mannen zich terzijde van het bed, na zich eerst grondig te hebben overtuigd, dat er zich niemand onder of in bevond, en dat de geheele kamer verlaten was.

Zij behoefden niet lang te wachten.

Er naderden gedempte schreden, een deur werd geopend, en toen verschenen er twee personen in het aangrenzende vertrek.

Het waren de prins en Marthe, beiden nog juist zoo gekleed, als zij aan het feest hadden deelgenomen.

De prins had zijn arm om de jonge vrouw geslagen en toen hij de deur gesloten had, nam hij haar in zijn armen en kuste haar harts-tochtelijk.

Daarop begon de prins zich te ontdoen van de diamanten, de robijnen en de andere juweelen, op zijn gewaad genaaid waren en legde ze één voor één in een sandelhouten kistje, dat hij uit

een prachtig gesneden kast had genomen.

Hij zette het kistje in de kast, zonder er den sleutel van om te draaien, en daarop namen de beide gelieven aan de tafel plaats en de prins schonk twee lange spitse glazen vol met een lichtgelen wijn.

Raffles en Charles konden alles even goed zien, als waren zij er bij geweest.

Maar eensklaps ving hun geoeffend gehoor een zacht gerucht op.

Het kwam van de zijde van een der ramen!

Met de hand om den kolf van hun revolver geklemd, en gereed om handelend op te treden, luisterden zij al hun zenuwen gespannen.

Het raam ging heel zacht en heel langzaam open.

Toen week het gordijn een weinig naar binnen uit, en er kwam een been te voorschijn.

Raffles bracht zijn mond zoo dicht mogelijk bij het oor van Charles en fluisterde:

Het is nu zoo helder als glas! Zij heeft een tuindeur voor hem geopend, en een der ramen van te voren geopend! Geef goed acht, want het drama nadert zijn einde!

Nu werd het gordijn voorzichtig terzijden geduwd, en het volgend oogenblik stond er een man in de kamer.

Het was Berry....

Hij keek even om zich heen, maar zag niets bijzonders in het donkere vertrek. Toen vestigden zijn blikken zich op de portière.

De vrouw had het zoo weten in te richten, dat zij beiden met hun rug naar den tusschen-deur gekeerd zaten, en de prins was blijkbaar geheel verzonken in den aanblik van de schoone vrouw, die half in zijn arm lag.

Nu stak Berry de hand in den zak, en toen die weder te voorschijn kwam, schitterde er een lang dolkmes in....

Als een panter sloop hij naar de tusschen-deur, het dolkmes in de opgeheven rechterhand.

Maar juist, toen hij wilde binnentreden en zich op den argeloozen prins wilde werpen, voelde hij zijn pols als in een bankschroef klemmen.

Hij uitte een gesmoorden kreet en trachtte zich te bevrijden.

Maar een hevigen slag met de kolf van Charles' revolver deed hem ter aarde storten.

Het gerucht van het korte gevecht deed de beide menschen daarbinnen ontsteld opstaan.

Maar reeds waren Raffles en Charles in de kamer en twee fonkelende revolverloopen spraken een duidelijke taal.

— Ga op dien stoel zitten en verroer U niet!

gelastte Raffles op kouden toon, terwijl hij zich tot den prins wendde.

Deze ging sidderend zitten.

— En wat U betreft, laat die beweging naar Uw zak, schoone vrouw! zoo vervolgde Raffles, met een dreigenden klank in zijn stem, terwijl hij de misdadigster doorborend aankeek. Ik zou er geen acht op slaan, dat gij tot het zwakke geslacht behoort en U eenvoudig neerschieten als ik mijn leven bedreigd waande. Met een moordenares kan ik geen consideratie hebben!

Met een vlug gebaar sloeg Raffles de portière geheel ter zijde, zoodat het roerlooze lichaam van Berry te zien kwam en daarop riep hij:

— Ziet gij dien man daar, Hoogheid? Ziet gij het mes dat hij nog in de hand geklemd houdt? Dat was bestemd om U verraderlijk neder te stooten, terwijl die ellendige vrouw U met liefkoozingen overlaadde!

De prins liet een zacht gesteun hooren en zeide heesch:

— Wat beteekent dat alles toch? Spreekt die man de waarheid, Gravin?

— Gravin! Ha ha! riep Raffles spottend. Ze is evenmin gravin als ik graaf Sunderham ben! Zij heet Marthe Delaunoy en zij wordt reeds lang door de Parijsche Politie gezocht!

— Maar dan ben ik U mijn leven verschuldigd, mijnheer — wie gij dan ook zijn moogt! riep de prins uit.

— Dat zijt gij ook — en ik zal mij er dan ook behoorlijk voor schadeloos stellen, kwam Raffles koeltjes.

Met een paar stappen was hij bij de kast, opende ze, en nam het Sandelhouten kistje met de juweelen er uit, hetwelk dadelijk in den wijden zak van zijn kaftan verdween.

— Wat — wat doet gij? stamelde de prins.

— Ik eigen mij Uwe juweelen toe, die voor U toch geen nut hebben — dat is alles! antwoorde Raffles ijskoud. En ik zweer U dat ik er een beter gebruik van zal maken dan gijzelf hadt kunnen doen — of dit wijf!

Met vlamme oogen sprong Marthe Delaunoy op, maar Charles duwde haar dadelijk onzacht weder neer!

— En volg mij nu beiden naar de slaapkamer. beval Raffles, met een welsprekend gebaar van zijn revolver.

De man en de vrouw gehoorzaamden, de eerste kreunend als een klein kind, de tweede somber, met opeengeklemd tanden en fonkelende oogen.

Of zij ooit geweten heeft, wie de man was, die aldus haar plannen in duigen deed vallen,

staat te bezien, maar vermoed heeft zij het zeker!

Raffles had Charles een wenk gegeven, die zich uit het raam boog en zag dat er een ladder tegen den muur stond en dat de tuinmuur laag was.

— Het is goed! zeide hij zacht.

— Ga dan voor! beval Raffles. En zie of alles veilig is. Geef dan het sein.

Charles klom dadelijk over den rand van het raam, daalde vlug als een kat de ladder af, snelde naar den tuinmuur en zat er het volgende oogenblik boven op.

Een paar seconden later klonk het sein.

Raffles die gedurende dien tijd zijn revolver steeds op de beide menschen gericht had gehouden, klom op zijn beurt uit het raam, gleed als een pijl uit den boog langs de stijlen van de ladder omlaag en ijde naar den muur.

Er kraakte een schot — het miste!

Een seconde later waren de twee vrienden over den muur verdwenen!

Op deze wijze verloor de Maharadscha van Valpur kostbare juweelen, waaromtrent indertijd de bladen van alle werelddeelen berichten hebben gegeven!!

De volgende aflevering bevat:

Een duistere affaire.

5 ROMANS CADEAU!

Ieder mensch heeft op zijn tijd verfrissende ontspanning noodig en die koopt hij zich het makkelijkst en voordeligst door een abonnement op „t Amusantje” met zijn 32 pagina's spannende verhalen, belangwekkende beschouwingen over veelbesproken menschen, voorvallen en toestanden, interessante foto's, groote verscheidenheid van humor, waaronder teekeningen van de knapste, geestigste en vindingrijkste teekenaars, enz enz.

Met het oog op de lange winteravonden, waarop aangenaam boeiende lectuur een van de gezelligste ontspanningen is, verbinden wij voor allen die zich door gebruikmaking van onderstaanden bon abonneeren op „t Amusantje”, daaraan de zeer speciale attractie, dat zij vijf spannende romans elk van ruim 200 pagina's druks en met een aardig driekleuren-druk omslag, cadeau ontvangen.

Lezers, die reeds abonné van „t Amusantje” zijn, kunnen meeprofitieren van deze buitengewone aanbieding. Zij behoeven daartoe slechts één nieuwen postabonné aan ons op te geven. Het is niet moeilijk om, als men 't genot kent, dat „t Amusantje” elke week voor den familiekring brengt, een vriend of kennis te overtuigen van de bijzondere aantrekkelijkheid van Holland's best-verzorgde ontspanningsblad!

BON recht gevend aan onderstaanden nieuwen abonné op gratis en franco toezending van vijf romans.

AAN „HET AMUSANTE WEEKBLAD” TE BILTHOVEN.

Ondergeteckende abonneert zich op „Het Amusante Weekblad” (franco per post à f 2.50 per halfjaar) en heeft de abonnementskosten ad f 2.50 voor een halfjaar per postwissel verzonden/gegireerd op postrekening no. 70186. R.

Naam..... Adres

Dubec No. 3

GOUDMONDSTUK

Beste 3 cts. Cigaret

Gemaakt van heerlijke echt Turksche Tabak

**N.V. Cigarettenfabriek
J. VAN KERCKHOF**

GEVESTIGD 1885